

БОРБА®

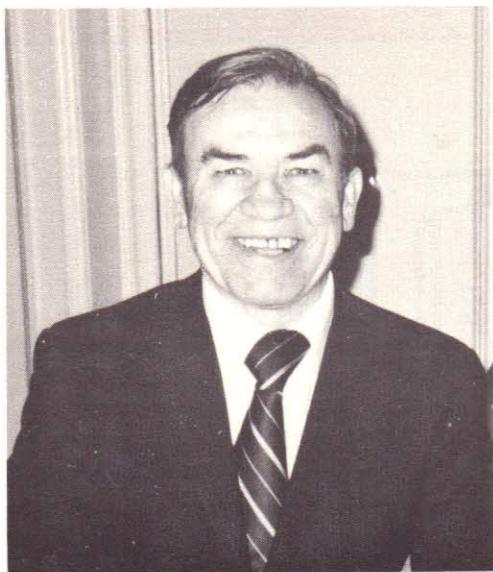
April 1876

BORBA®

PUBLISHED BY THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, INC.

May 1991

ВЪЧНА МУ ПАМЕТЪ

На 1 Май 1991 год. следъ дълго боледуване почина въ Торонто - Канада инженеръ

АНГЕЛЪ ГЪНДЕРСКИ

роденъ въ 1920 год. гр. Враца - България.

Покойниятъ още като ученикъ въ гимназията, 1942-43 год., влиза въ редоветъ на Националнитъ Легиони и бива единъ отъ най-активнитъ членове. Завършилъ гимназия отива да следва въ Чехословакия, където го заварва 9.9.1944 година. Той отказва да се върне въ комунистическа България и се включва въ анти-комунистическата емиграция. Присъствува лично на учредителното събрание на Б.Н.Ф. състояло се презъ Декемврий 1947 година въ Оберъ Менцингъ при Мюнхенъ, Германия, и е единъ отъ основателитъ на Организацията. Още на учредителното събрание Гъндерски бива избранъ въ управата на организацията, заедно съ д-ръ Иванъ Дочевъ, и отъ тогава до смъртта си винаги е билъ членъ на управата, подпредседателъ, замѣстникъ председателъ и членъ на Президиума. Той винаги е работилъ най-самоотвержено, неуморно и всеотдайно за освободителното дѣло. Гъндерски бѣ награденъ за заслугитъ му съ Златниятъ Орденъ на Б.Н.Ф. Той се ползуваше съ всеобщо уважение и неговата дейность, презъ всичкитъ десетки години, бѣше образецъ за достойна служба на народъ и Родина.

Смъртта на Ангелъ Гъндерски е голъма загуба на Б.Н.Ф. и за освободителното дѣло. Неговата мечта бѣше да види единъ день България отново свободна. Съдбата му отреди да види само началото, първитъ лѣчи за свободата на Българския хоризонтъ, но той се раздѣли съ насъ съ вѣрата, това той го каза нѣколко дни преди смъртта си, че ние ще продължимъ борбата до край и ще извоюваме победата - той може да бѣде сигуренъ, че това ще се сбъдне.

Погребението на Ангелъ Гъндерски се извърши по най-тържественъ начинъ на 4 Май 1991 г. Опѣлото стана въ погребалната къща Вардъ въ Винстонъ - Торонто. Присъствуваха повече отъ 200 приятели и почитатели, между които личаха представителитъ на клоноветъ на Б.Н.Ф. отъ Торонто, Ню Йоркъ, Бѣфало, Охайо, Ниагара Фалсъ и др.

Опѣлото се извърши отъ свещеницитъ Тодоръ Гроздановъ и Веселинъ Ивановъ Арнаудовъ. Почетния Председателъ на Б.Н.Ф. д-ръ Иванъ Дочевъ държа прочувствено слово и на раздѣла закичи покойника съ значката на БНФ въ знакъ, че физическата раздѣла не разрушава духовната връзка между насъ. Името на Ангелъ Гъндерски, заяви д-ръ Дочевъ ще бѣде записано съ свѣтли букви въ страницитъ отъ историята на антикомунистическата борба за свободата на България.

На гробищата присъствуваха също надъ 200 души. На гроба бѣ прочетена заупокойна молитва отъ свещеницитъ и се раздаде жито за Богъ да прости.

По желание на г-жа Гъндерска, вмѣсто цвѣтя, клоноветъ на БНФ, както и отдѣлнитъ дейци, направиха дарения за сп. Борба, въ честь на покойника.

Ангелъ Гъндерски остави незаличима следа. Той мъчно ще може да бѣде замѣстенъ въ редицитъ на борцитъ за свобода. Неговия примѣръ за достойно изпълненъ дългъ, ще остане пѣтеводителъ за тия които ще продължатъ борбата.

Богъ да го прости и вѣчна да бѣде паметта му !

Б.Н.Ф.

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА

БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.

P.O. Box 46250, Chicago, Ill. 60646

Д-ръ Иванъ Дочевъ - Основателъ
† Д-ръ Георги Паприковъ - Редакторъ

Редактира Комитетъ

Година 40, брой 2

Книжка сто и седма

Май 1991

Изборитъ презъ 1991 година въ България - края на комунизъма!

Д-ръ Иванъ Дочевъ
Почетенъ Председателъ на Б.Н.Ф.

Ние познаваме комунизъма много добре и много отдавна. Още въ 1930-1931 г. когато комунистите въ България, инструктирани и субсидирани отъ Москва (Третия Интернационал съ главенъ секретаръ Георги Димитровъ) предприеха опити да комунизиратъ българската младежъ, още тогава ние, ученици въ гимназиитъ и студенти въ университетитъ, нададохме тревога за приближаващата се опасностъ и излъзохме въ първата редица на борбата срещу тази опасностъ.

Срещу идеологията на марксизъма и комунизъма ние противопоставихме идеологията на национализъма, любовъ къмъ Родината, свобода и демокрация. Борбата бѣше тежка, но ние победихме тогава - комунизъмътъ бѣ сразенъ! Българската младежъ бѣ спасена. По-късно, обаче, събитията презъ Втората Свѣтвна Война, се развиха неблагоприятно за насъ и, като резултатъ на това, Съветската Червена армия нахлу въ България, окупира страната и отъ Москва назначиха въ София комунистическо правителство отъ 9 септемврий 1944 година.

Никога комунистите неможеха да взематъ властѣта въ България по демократиченъ пътъ

Комунистическото правителство, нѣмайки подкрепа въ никоя срѣда отъ българския народъ, за да се задържи на властъ, залѣ страната въ кръвъ - жестокъ тероръ, лагери, затвори, екзекуции. Десетки и десетки

хиляди български граждани станаха жертва. Българскиятъ народъ бѣ преобърнатъ въ безправенъ робъ!

Не сме ние, емигрантитъ, които ще кажемъ на българския народъ какво представлява комунизъма. Нашиятъ народъ го срещна лице срещу лице, той го изпита на плещитъ си. Безбройнитъ безименни масови гробове по цѣлата страна, катастрофалното положение на икономиката, опустошението на работната земя и на горитъ, замърсяването на рѣкитъ и въздуха сж неоторими основания за отричане комунизъма за винаги, както идеология и система за управление.

Българскиятъ народъ въ душата си мрази комунистическитъ управници и комунизъма. Той жадува да се освободи, отвѣтре отъ тѣхъ. Но... ние знаемъ, че презъ време на комунистическия режимъ въ България гражданитъ, за да могатъ да прослѣдствуватъ, трѣбваше да мълчатъ и търпятъ, трѣбваше да маршируватъ и викатъ ура, трѣбваше да изпълняватъ даденитъ имъ заповѣди и мнозина да станатъ дори и членове на комунистическата партия. Въ противенъ случай нѣмаше да иматъ работа, нѣмаше да иматъ купони за храна, нѣмаше да може децата имъ да ходятъ на училище, нѣмаше да могатъ въобще да преживѣятъ, щѣха да бждатъ тормозени, преследвани, тероризирани и наказвани до смъртъ. Ние знаемъ това! Никой отъ нашитъ граждани нѣма да бжде преследванъ или наказанъ за това, тъй като нѣмаше ни-

какъвъ другъ изходъ, обаче, ония които ся вършили криминални престъпления, които ся отговорни за терора и избиванията, тѣ ще има да отговарятъ и понесатъ заслуженото!

Ние сме за свобода и демокрация. Всѣки може да има и изповѣдва свои идеологически разбирания. Никой за това нѣма да бжде преследванъ. За всѣки единъ, който иска да се вклочи въ строежа на нова България "вратата" ще бжде широко отворена, стига той да приобщи честно и искрено усилията си.

Налага се и, сигурно, тая година, ще станатъ нови избори. Ние знаемъ какво се случи презъ изборитѣ миналата година. Ние знаемъ заплахитѣ, които бѣха отправени къмъ българскитѣ граждани, въ малкитѣ градове и селата, че ще загубятъ пенсиятъ си, нѣма да получатъ купони за храна, могатъ дори да бждатъ изхвърлени отъ жилищата имъ, ако не гласуватъ за комуниститѣ. Ние знаемъ, че мнозина, съмнявайки се, че комуниститѣ могатъ да бждатъ отстранени отъ властѣта, подъ страха и натиска, гласуваха за тѣхъ, макаръ че ги мразятъ и не искатъ комунизма, но не виждаха изходъ. Комуниститѣ успѣха на много мѣста да заблудатъ народа ни и затова се задържаха на властѣ. Ние знаемъ положението и никой

нѣма затова да бжде съденъ или наказанъ. Но... нѣщата сега вече се промѣниха. Комуниститѣ губятъ силата си съ всѣки изминатъ день. Тѣ не ся повече въ състояние да върнатъ "колелото" на историята назадъ - да възстановятъ диктатурата и терора за да се задържатъ на властѣ !

Червената "мечка" стрѣвница, отъ която до вчера всѣки въ България се страхуваше, не представлява повече опасностъ за никого. Нейнитѣ "зѣби" опадаха и тя не може да "охапе" никого !

Ние очакваме, че презъ предстоящитѣ избори комуниститѣ ще направятъ всички опити да могатъ да се задържатъ на властѣ. Тѣ обаче, не могатъ да заблудятъ когото и да било. Тѣхния край е неизбѣженъ !

Допълъ е деньтъ, когато Българскитѣ народъ трѣбва здраво да се изправи на "краката" си, да прояви куражъ и сила, и да изкове самъ утрешната си съдба, като всѣки единъ участвува въ изборитѣ и безъ страхъ и колебания гласува противъ комуниститѣ, за възстановяването на свободата и демокрацията въ Родината ни.

Ние имаме пълна вѣра въ нашия народъ!

Изборитѣ презъ 1991 год. въ България - края на комунизма !

БОГЪ Е СЪ НАСЪ !

*****

ПРЕДСТАВИТЕЛИ НА ЗАСЕДАНИЕТО НА Б.Н.Ф. ВЪ ЧИКАГО НА 9 И 10 МАРТЪ 1991 Г.

Специално заседание на Екзекутивния Бордъ
на Свѣтовния Централенъ Комитетъ на
Българския Националенъ Фронтъ
се състоя на 9 и 10 Мартъ, 1991 год. въ Чикаго С.А.Щ.

Българскиятъ Националенъ Фронтъ ще вземе
най-активно участие въ предстоящитъ избори
въ България въ подкрепа на
анти-комунистическата опозиция.

На 9 и 10 Мартъ 1991 год. въ гр. Чикаго, СЩ се състоя Специалното Заседание на Екзекутивния Бордъ на Свѣтовния Централенъ Комитетъ на БНФ. Главниятъ въпросъ, по който предстояше да се взематъ решения бѣ положението въ България и участието на БНФ въ предстоящитъ избори, които се очаква че ще станатъ тази година. Заседанията на Екзекутивния Бордъ се проведоха въ Хотелъ Конфортъ Иннъ Чикаго.

Първото заседание се откри на 9 Мартъ 1991 г. въ 1:00 часа сл. обѣдъ отъ д-ръ Иванъ Дочевъ отъ името на Президиума. Той ръководи заседанията на Екзекутивния Бордъ.

Бѣ почетена паметта на падналитъ въ борбата противъ комунизма за свободата на България съ ставане на крака, и прочитане молитва отъ свещеника отецъ Йорданъ, новъ емигрантъ въ Чикаго.

Бѣха прочетени приветствия отъ г-жа Дора Гжбенска - редакторъ на сп. Лъчъ, отъ политическото движение "Българско обединение" - Аризона, отъ БНФ, Аделаида - Австралия и отъ Бълг. Дем. Форумъ - София.

Присъжествуваха всички членове на Екзекутивния Бордъ, като по пълномощно бѣха представени Инж. А. Гъндерски и д-ръ Ст. Станевъ, които по здравословни причини не можаха да дойдатъ.

За да действува Президиума въ пълненъ съставъ, предвидъ разволя на събитията, даде се отпусква по болестъ на д-ръ Станевъ и се реши, Подпредседателътъ г-нь Маринъ Мариновъ временно да го замѣства като членъ на Президиума.

Реши се д-ръ Ангелъ Тодоровъ да поеме длъжността си Подпредседателъ на Екзекутивния Бордъ и участвува въ заседанието като равноправенъ членъ на Е.Б. съ право на гласъ.

На заседанието, освенъ членоветъ на Е.Б. присъжествуваха и нѣколко члена отъ Борда на Директоритъ, между които г. Енрико Делъ Бело, пристигналъ народно отъ Италия за заседанието.

Бѣха направени доклади по организационната дейность, финансиитъ, сп. Борба, фонда "Борба" и Специалния Фондъ за дейността въ България.

Д-ръ Дочевъ направи организационния докладъ. Той изтъкна, че е била подържана постоянна връзка съ всички клонове на организацията, били сж издадени нѣколко окръжни съ инструкции. Билъ е образуванъ новъ клонъ въ Чехословакия и е въ процесъ създаването на клонове и въ други бивши комунистически страни; подържана е връзка съ нашитъ съмишленици въ България; Подпомогнатъ е съюза "Истина" въ България, който си е поставилъ за целъ издирването на гробоветъ на избититъ отъ комуниститъ, установаване тѣхната самоличность и откриване терориститъ и убийцитъ. Общю, била е развита възможната най-активна организационна дейность.

Г-нь Радевъ, касиерътъ на БНФ, докладва за отчетността на членоветъ и подчерта бързото и многобройно отчитане въ последнитъ месеци.

Инж. Дърводѣлски докладва за сп. Борба, фонда "Борба" и Специалния Фондъ. Списаниеето е излизало най-редовно. Започнато е вече печатането на сп. Борба въ България, като първиятъ брой е вече излъзаль. Фондоветъ сж стабилни и имаме добри постижения, които гарантиратъ бъдещата ни дейность.

Следъ изслушване на докладитъ се пристъпи къмъ разглеждане положението въ България и дали и какъ БНФ може и трѣбва да участвува въ предстоящитъ избори.

Д-ръ Дочевъ направи докладъ въ който подчерта, че положението въ България не само е лошо, но се влошава: Недоволството на народа расте. Опозицията - СДС - не е оправдала надеждитѣ на народа и вече се създава една трета сила, дѣсно ориентирана съ ясни анти-комунистически разбирания. Формирана е коалиция между 12 партии и съюзи за съвмѣстна дейностъ презъ идващитѣ избори и тия хора сѣ наши съмишленици, което открива голѣми възможности за БНФ да изиграе значителна роля. Нашата помощ се очаква. Ние трѣбва да вземемъ нашитѣ решения, да приемемъ една резолюция и изборна програма около която да се групиратъ анти-комунистическитѣ сили въ България, да установимъ начина, по който ще подпомогнемъ, като не само морално подкрепимъ, но и лично отидемъ въ България. Доктoръ Дочевъ заяви, че той е готовъ да отиде лично въ България и вземе участие въ изборитѣ.

Инж. Дърводѣлски докладва за личнитѣ си впечатления при посещението си въ България и за връзкитѣ, които сѣ установени. Той прочете редица писма получени отъ България и сѣщо заяви, че ще отиде и подпомогне въ изборитѣ.

Бѣха набѣлязани десетъ отдѣлни точки, по които членоветѣ на Е.Б. да се изкажатъ, за да се установятъ нашитѣ разбирания и може да се изработи резолюцията. Станаха продължителни разисквания, въ които се изказаха г.г. М. Мариновъ отъ Калифорния; д-ръ А. Дърводѣлски отъ Чикаго, д-ръ Ан. Тодоровъ отъ Торонто, Канада; М. Герговъ отъ Бѣфало; Н. Янакиевъ отъ Чикаго; Ц. Градинаровъ отъ Торонто, Канада; С. Сараивановъ отъ Щата Вашингтонъ; Енрико Делъ Бело отъ Италия; Л. Юрдановъ отъ Кливлендъ и др. Следъ всичкитѣ тия изказвания напълно се оформиха нашитѣ становища и разбирания, които да се включатъ въ резолюцията и изборната програма. Г-нъ С. Сараивановъ бѣ натоваренъ предварително, да направи единъ проектъ, който като се съобрази съ изискванията и приетитѣ становища да се корегира и допълни и се представи за одобрение на следното заседание на Екз. Бордъ.

Бѣ назначена комисия да изработи и представи въ утрешното заседание резолюцията и изборната програма въ съставъ: Г. Г. Симеонъ Сараивановъ, Маринъ Мариновъ и инж. Александъръ Дърводѣлски.

Тѣй като се разполагаше съ още малко

време предложи се и се прие да се повдигнатъ въпроси предстоящи да се разгледатъ въ отдѣла разни.

Г-нъ Енрико Делъ Бело засегна въпроса, че сега има десетки хиляди нови Български емигранти въ всички страни, както и въ Италия. Трѣбва да се направи всичко за да се даде възможностъ на тия емигранти да гласуватъ въ предстоящитѣ избори. Сѣщо да се направи необходимото за да може повече отъ тѣхъ, да станатъ членове на БНФ, въ което направление той вече работи.

Г-нъ Ц. Градинаовъ отъ Торонто, докладва, че той и управата на БНФ е въ връзка съ такива нови емигранти, само въ Торонто има около 1.500. Много отъ тѣхъ вѣроятно ще станатъ членове на БНФ. Съ помощта на БНФ тия емигранти сѣ направили протестенъ митингъ предъ българското консулство на 10 февруари 1991 г. съ голѣмъ успѣхъ, и сѣ вѣрчили протестна резолюция за начина, по който сѣ третирани тѣ и семействата имъ въ България. Той представи копие отъ петицията подписана отъ стотици емигранти и подържа предложението да се направи всичко възможно тия емигранти да могатъ да гласуватъ презъ изборитѣ.

Станаха разисквания и се реши въпросътъ за гласуването на новитѣ емигранти да се включи въ резолюцията.

Първото заседание бѣ закрито въ 6:00 часа сл. об., след което се организира вечеря и станаха приятелски разговори между присѣтствуващитѣ на заседанието. Комисията отпочна работата си презъ нощъта, за да бѣде готова за заседанието на другия день.

Второто заседание се откри въ 9 часа пр. об., на 10 мартъ 1991 год. Започна се съ разглеждането и приемането на резолюцията. Г-нъ Сараивановъ докладва резолюцията приета отъ комисията. Той прочете най-напредъ цѣлия текстъ и следъ това се почна разглеждането параграфъ по параграфъ. Станаха разисквания, направиха се предложения, приеха се нѣкои корекции и допълнения и съ единодушния Екз. Бордъ прие следната

Р е з о л ю ц и я

1. Фактическата властъ въ България все още се контролира отъ комуниститѣ, преименувани сега на социалисти. Парламентътъ и Правителството, армията, органитѣ на сигурността и стопанскитѣ апаратъ сѣ въ тѣхни ръце.

2. Великото Народно Събрание не е в състояние нито да приеме нова конституция, нито да приеме даже и единъ конструктивен законъ, служещъ на интереситъ на народа. То се състои отъ неквалифицирано мнозинство, което се е изродило въ сборище за дребни пазарлъци, защото както комунистите, така и парламентарната опозиция третиратъ В.Н.С. като сръдство за раздѣляне на властта.

3. Въ България днесъ само се говори за реформи, но подъ пагубното въздействие на комунистическата власт, икономическото и социалното положение не се е промѣнило, обратното – то се е влошило. Смѣнятъ се отдѣлни личности, а системата остава същата.

4. Истинска свобода и демокрация все още нѣма. Така наречената "Димитровска конституция" не е отмѣнена и законитъ съществитъ, които действуха и преди 9 ноември 1989 година.

5. Новото правителство на г-нъ Поповъ е публикувало мъркитъ и промѣнитъ, които следва да се осъществятъ, но до момента все още нищо съществено не е направено.

6. Голяма частъ отъ българскитъ общественици днесъ търсятъ покровителъ отъ свободния свѣтъ, като избавителъ отъ тежкото положение. Всичко това говори за пълно национално отчаяние, за липса на лидери и народни водачи, за липса на политическа партия с програма за действие, която би могла да изведе страната от хаоса.

7. БНФ като отчита вътрешното състояние на страната счита, че СДС не изпълни историческата мисия за която му бѣ гласувано довѣрие.

8. Заседанието на Екзекутивния Бордъ на БНФ натовари президиума да разработи конкретна предизборна платформа на организацията, която да предложи на нашитъ съмишленици за предстоящитъ избори въ България. Заседанието реши политическата платформа да бѣде разработена въз основа на т.н. Вашингтонска Декларация на БНФ приета на конгреса отъ 30 мартъ 1963 г.

9. БНФ счита, че въ предстоящитъ избори следва да се подкрепи само едно единение отъ политически партии съ платформа най-близка до тази на БНФ. За постигане на това се опредѣля срокъ въ зависимостъ отъ времето необходимо за предизборната кампания. Ако не се стигне до едно такова единение, БНФ ще действува следъ този срокъ както счита за необхо-

димо.

10. БНФ ще остане и за въ бъдеще независима национална организация въ чужбина съ дейностъ да защитава по всѣкаквъ начинъ националнитъ интереси на българския народъ.

11. Въвъ връзка съ предстоящитъ избори, Екзекутивния Бордъ на БНФ упълномощава президиума да провежда за въ бъдеще всички негови решения и му дава право да използва финансовитъ сръдства на организацията за тази целъ.

12. БНФ счита, че на всички български емигранти въ предстоящитъ избори трѣбва да се даде правото и създадатъ условията да гласуватъ, като въ всѣко населено мѣсто съ надъ 100 души се създадатъ бюра за гласуване.

13. Екзекутивниятъ Бордъ на БНФ препоръчва, колкото може по-вече членове на организацията да отидатъ въ България и подпомогнатъ нашитъ съидейници въ предизборната борба.

14. Екзекутивниятъ Бордъ на БНФ потвърждава още веднѣжъ уставното становище за безусловното възстановяване на Търновската конституция.

Така приетата Резолюция изразява становищата на БНФ.

Следъ приемането на Резолюцията се пристѣпва къмъ приемане на политическата Изборна Програма. Г-нъ Сараивановъ прочете цѣлата програма така, както е приета отъ комисията, следъ което точка по точка бѣ четена и разглеждана отново. Изказаха се почти всички присѣтстващи и съединодушие се прие да се предложи на Антикомунистическата Опозиция въ България за изборитъ следната

П о л и т и ч е с к а   п р о г р а м а

1. Анти-Комунистическата Опозиция (АКО) се бори за пълното отстраняване на комунистическата (социалистическа) партия отъ властта, разграждане на тоталитарната система на управление и премахване на последицитъ отъ нейното съществуване.

2. Това е единствената партия и идеология, съ която АКО се намира въ положение на безкомпромисна борба. Следъ 45 години на жестокъ тероръ, корупция и некадърно управление довели България до най-голямата икономическа катастрофа въ нейната история, БКП /БСП/ е окончателно компрометирана и е загубила всѣкаква възможностъ да се надѣва даже на търпимостъ отъ страна на Българския народъ.

3. АКО също така е противникъ на всъкакви други идеологии, доктрини и схващания, които иматъ расистки характеръ, или които проповядватъ умраза на национално-етническа, религиозна, социална или класова основа. Ние уважаваме и зачитаме идеи и схващания, които се различаватъ отъ нашитъ, но сме противъ тоталитарнитъ, насилствени системи на управление.

4. АКО ратува за демократична и правова държава. Ние сме за осъществяване принципитъ на изборността, мандатността и сменяемостта на ръководнитъ длъжности на държавата и правителството. АКО е за политически плурализъмъ и демократичностъ въ ръководенето и управлението на обществото.

5. АКО приема безрезервно и ще защитава твърдо спазването на Хелзинкската декларация за правата на човъка. Свободата и пълното зачитане на личността, неприкосновеността на жилището и частната собственостъ, равноправенъ достъпъ до общественото субсидиране на селското стопанство, индустрията и търговията, равенството предъ законитъ на всички българи, независимо отъ произходъ, въпроизповъдание и обществено положение – сж наши основни възгледи. Ние сме за свобода на словото, печата, религията и политическиятъ убеждения.

6. АКО не признава комунистическото законодателство, нито приема за валидни разпоредбитъ отъ 9. септ. 1944 год. до наши дни. Новото управление на България би тръбвало формално погледнато да започне да действа съобразно законитъ и разпоредбитъ, които бѣха въ сила преди насилственото завземането на властта отъ комуниститъ.

7. АКО е за възстановяване на Търновската конституция, като първа стѣпка за свободното и демократично развитие на утрешна България. За насъ Търновската конституция е все още въ сила, поради което първитъ свободни избори ще трѣбва да се произведатъ съобразно нейнитъ изисквания. Ето защо считаме, че новата политическа система ще има приемствено – законенъ, а не революционенъ характеръ. Измѣнянето и допълването на конституцията ще става само по установения законенъ редъ. По сѣдия начинъ ще се процедира когато трѣбва да се рени, каква форма на държавно управление да се възприме.

8. АКО е изцѣло и безрезервно на становището, че частната собственостъ и инициатива въ икономиката сж най-важнитъ пред-

поставки за свободно, ефективно и хармонично функциониране и развитие на селското стопанство, индустрията и търговията и ще направи всичко възможно щото нейнитъ принципи да бждатъ внедрени въ нашата нова държава. Свободната конкуренция и свободниятъ пазаръ ще бждатъ главнитъ регулатори на българската икономика, за да може тя да се издигне до равнище позволяващо на България да бжде достоенъ членъ на Европейската Икономическа Общностъ.

9. АКО е за съхранение на българския националенъ духъ и българскитъ национални идеали. Ние се противопоставяме на всъкакво поражение, униние и примиренчество свързани съ националното ни единство. Ние не можемъ и нѣма никога да се отречемъ, нито отъ земята, които сж български, нито отъ населението което е било и продължава да бжде българско. Трѣбва да заявимъ обаче, че АКО е противъ войната и насието като срѣдства за осъществяването на националнитъ идеали. Историята, а също така разума и трезвеността показватъ ясно, че дипломатичността, споразуменията, взаимнитъ отстъпки, разбирателството и сътрудничеството съ нашитъ съседи сж за предпочитане предъ несигурността на военнитъ авантюри. Изчезването на комунизма отъ Балканския полуостровъ безспорно ще повлияе за откриване на нови възможности въ това отношение. Външната политика на АКО ще бжде свързана съ подобряване и поддръжане на добри дипломатически, културни и икономически връзки съ всички демократични страни въ свѣта.

10. АКО се придържа къмъ становището, че въ нова България следва да се поддържа минимално – необходимото количество и техническо равнище на въоръженитъ сили, каквото е необходимо за гарантиране на националната ни сигурностъ. Ние считаме, че армията трѣбва да бжде аполитична и българското войнство и офицерство да бждатъ възпитавани да служатъ единствено на народа и Родината.

11. АКО ще се бори за утвърждаване и издигане ролята на Българската Православна църква, която въ условията на комунистическото управление бѣше потѣпкана, обругана и унижена. Българската Православна църква и нейното многовъковно съществуване е националенъ, народенъ и исторически фактъ, съ който всѣка политическа организация трѣбва да се съобразява. АКО счита, че обществената роля на Българската Пра-

вославна църква въ нова България ще бъде отново на почитъ и уважение, така както е била преди 9. Септемврий 1944 година.

Следъ приемането на Политическата Програма, г-нъ Сараивановъ докладва текста на приетата отъ комисията формулировка на Политическия Задачи на Б.Н.Ф. Цѣлия текстъ бѣ прочетенъ и следъ това точка по точка разгледанъ и се прие формулировката както следва:

ПОЛИТИЧЕСКИ ЗАДАЧИ

1. Отмѣняне на Законодателната система на България и всички закони, правилници, нормативни актове и документи създадени следъ 9. IX. 1944 г. Назначаване на комисия къмъ Народното Събрание, която веднага да пристъпи къмъ разработване на нова законодателна система и нови законодателни, освободени отъ всѣкакви идеологизирани и антидемократични постановления, ограничаващи човѣшкитѣ и гражданскитѣ свободи.

2. Ревизиране на всички международни задължения приети следъ 9. IX. 1944 г. които обвързватъ българската икономика едностранчиво, противъ националнитѣ интереси съ други страни. Основенъ принципъ въ това отношение следва да бъде защита интереситѣ на държавата и народа при спазване на международнитѣ закони и норми за търговия и взаимоотношения.

3. Освобождаване отъ Министерския съветъ, Министерствата, Комитетитѣ, Стопанскитѣ организации, Институтитѣ, Предприятията и др. на лицата, които сж били назначени на ръководни длъжности по политически съображения. Избиране на тѣхно мѣсто на личности незаетени въ антинародна, античовечна и антидържавна дейность, които сж нравствено неопетнени и ползващи се съ довѣрието и уважението на българската общественостъ.

4. Закриване на всички комунистически /социалистически/ организации по мѣсторабота и мѣстоживѣне. Отнѣмане на всѣкаквъ видъ привилегии дадени въ миналото на дейци и членове на БКП /БСП/. Забраняване и обявяване извънъ закона проповѣждането и прилагането на всѣкаквъ видъ тоталитарно-насилствена и подличническа идеология.

5. Подвеждане подъ отговорность на онѣзи лица, които поради комунистически убеждения, служене на чужди интереси или поради некомпетентность сж извършили престѣпления спрямо българската държава и на-

родъ и сж причинили щети отъ стопански, социаленъ и екологиченъ характеръ.

6. Конфискация на цѣлото имущество на БКП /БСП/ и др. казионни организации /Комсомолъ, БЗНС, Комунистическия професионални съюзи, Комитетъ на АБГФК, Комитетъ на Българо-съветска дружба, Фондация Людмила Живкова, Комитетъ на българитѣ живѣещи въ чужбина и др. подобни/ въ полза на държавата. Създаване на комисия къмъ Народното Събрание, която да прецени какъ най-рационално да се използва това имущество.

7. Подвеждане подъ отговорность на всички ония, които сж вземали участие въ избиване и провеждане на масовъ тероръ чрезъ конц-лагери, затвори и интерниране, на които станаха жертва стотици хиляди български граждани врекъ време на комунистическия режимъ отъ 9 Септемврий 1944 година до последни дни.

8. Конфискация на имуществото на онѣзи лица, които използвайки служебното си положение, партийна принадлежность и др., незаконно сж се обогатили за сметка на държавата и народа. Създаване на комисия къмъ Народното събрание, която да прецени какъ да разпредѣли и какъ да се използва това имущество.

9. Даване пълна амнистия на всички политически затворници и емигранти. Възстановяване на тѣхнитѣ граждански права и статутъ.

10. Приемане и стриктно спазване на законъ за деполитизация на полицията и армията. Да се закрие МВР въ сегашната му форма и всѣкакви секретни служби, защитаващи партийни интереси. Полицията да премине подъ контрола на Министерството на правосѣдието.

11. Гарантиране раздѣлянето и независимостта на Изпълнителната, Законодателната и сѣдебна власть. Въ тази връзка крайно необходимо е да се даде мѣстна административна свобода на окръжитѣ и районитѣ, да се изгради постояненъ и несмѣняемъ държавенъ апаратъ, включително и армейския и превръщането на сѣдийския апаратъ въ независима институция. Държавнитѣ чиновници, сѣдитѣ и офицеритѣ, веднѣжъ заели поста си /възъ основа на конкурсъ и цензъ/ да не могатъ да бъдатъ уволнявани или замѣняни съ други, освенъ при доказани некомпетентность и извършени престѣпления. Само по таквъ начинъ, чувствайки се сигурни въ службата си, тѣ биха могли да се

противопоставятъ на всъкакви политически домогвания.

12. Приемане на законъ за фактическото отдѣляне на Църквата и другитѣ религиозни институции отъ държавата. Даването имъ на право свободно да проповѣдватъ своитѣ учения и вѣра, да организиратъ и осъществяватъ учебно-преподавателска работа, да организиратъ и извършватъ стопанска дейностъ и да притежаватъ имоти.

Г-нъ Сараивановъ докладва, че той е приготвилъ предложение за принципни становища на Б.Н.Ф. по икономическитѣ въпроси, обаче, комисията не е имала възможностъ, по липса на време, да ги разгледа. Взето бѣ решение да се даде мандатъ на Президиума да ги разгледа въ най-скоро време, приеме и оповести.

Д-ръ Дочевъ предложи да се изкаже специална благодарностъ на г-нъ Сараивановъ за извършената работа, което бѣ прието съ аплодисменти.

Преди да се закрие заседанието г-нъ Мариновъ направи предложение да се вземе решение по всички възможни начина да се подкрепи дейността на хората, които въ България работятъ за издирване гробоветѣ на избититѣ при комунистическия режимъ, установяване тѣхната самоличностъ и издирване виновницитѣ, което ще бѣде едно отъ най-солиднитѣ доказателства за пълното компрометиране на комунистическия управници и ликвидирание съ комунизма. Предложението се прие единодушно.

Д-ръ Ангелъ Тодоровъ направи предложение БНФ да вземе инициативата да се състави въ България единъ Общъ Народенъ Комитетъ, който да предприеме изграждането на паметникъ въ България за овѣковчаване паметта на героитѣ, които дадоха живота си въ борбата срещу комунизма за свободата на България. Предложението се прие единодушно.

Съ приемане на тия предложения дневния редъ бѣше изчерпанъ и заседанието се закри. Свещ. Йорданъ прочете молитва и благослови решенията на заседанието да се осъществятъ съ успѣхъ.

Половинъ часъ следъ закриване на заседанието се състоя Пресъ Конференция съ представителитѣ на Радио София, които пребиваватъ отъ известно време въ Америка. Отъ страна на БНФ като представители на Организацията бѣха д-ръ Дочевъ, инж. Дърводѣлски и г-нъ Мариновъ. Отъ другата страна, представителитѣ на Радио София бѣ-

ха г.г. Таневъ и Илиевъ. На конференцията присѣдствуваха всички участници въ заседанието на Екз. Бордъ и много гости - наши дейци. Д-ръ Дочевъ направи кратко изложение за нашитѣ становища и разбирания. Г-нъ Сараивановъ, секретаръ на Екз. Бордъ, прочете на представителитѣ на Радиото, приетата Резолюция, като всичко бѣ записано на лента.

Представителитѣ на радиото зададоха редица въпроси между които какво е отношението на БНФ къмъ формата на управление въ България, дали сме за Република или Монархия; запитаха сяко ще подкрепимъ ли въ изборитѣ нѣкой партии и кои, и дали ние и специално д-ръ Дочевъ, мисли да се върне въ България за изборитѣ и пр. Д-ръ Дочевъ отъ името на БНФ отговори, че становището на нашата организация относно формата на управление въ България е, че трѣбва да се даде пълна свобода на българския народъ той да реши каква форма иска и ние ще бъдемъ съ народа ни. Д-ръ Дочевъ сяко отговори, че ние ще подкрепимъ дѣсно ориентирани анти-комунистически сили въ България и че мнозина отъ насъ и самия той, ще отидатъ въ България да взематъ участие въ изборитѣ.

При завършека на конференцията отъ името на БНФ се даде на представителитѣ на Радио София нашата брошура "Ние и утрешна свободна България", даде имъ се копие отъ петицията подписана отъ новитѣ емигранти въ Торонто и имъ се подари нашата значка за споменъ отъ конференцията.

Съ това се приключи официалната частъ на заседанието на Екз. Бордъ. Следъ обѣдъ отъ 3 до 5 часа въ Хотела Конфортъ Инн се състоя среща съ наши членове и приятели отъ Чикаго. На поканата се отзоваха значителенъ брой емигранти. Срещата се откри съ слово отъ инж. Александъръ Дърводѣлски. Говори д-ръ Иванъ Дочевъ. Даде се думата на представителя отъ Радио София г-нъ Владимиръ Таневъ. Г-нъ Любенъ Николовъ, писателъ, поетъ и редакторъ отъ "Литературенъ Форумъ", който за кратко време е въ Питсбургъ, и бѣше донѣлъ нарочно въ Чикаго, рецитира свои стихове описващи страданията и неволята на българския народъ подъ комунизма. Стиховетѣ затрогнаха всички. Следъ това се сервира кафе и присѣдстващитѣ останаха на приятелски разговори до 5 часа сл. об.

Въ недѣля вечерта, 10 Мартъ 1991 г. присѣдстващитѣ на заседанието и предста-

вители на Радио София, бѣха поканени, и посетиха дома на г-жа д-ръ Паприкова. Гоститѣ отъ България останаха съ отлични впечатления за дейността на д-ръ Папри-

ковъ. Ние благодаримъ на г-жа д-ръ Паприкова за гостоприемството и хубавитѣ часове прекарани въ нейния домъ.

Представители на Българското Радио

отъ **СОФИЯ**

А М Е Р И К А

на посещение въ

Отъ края на Февруарий до началото на Априль 1991 г. представители на Радио София г.г. Таневъ и Илиевъ бѣха на посещение въ Америка. БНФ имъ указа гостоприемство и съдействие.

Отъ 23 до 28 Февруарий г.г. Таневъ и Илиевъ бѣха въ Лосъ Анжелосъ – Калифорния юждето г-нъ Маринъ Мариновъ, Подпредседателъ на БНФ, имъ указа гостоприемство и съдействие. Тѣ се срѣзнаха съ наши емигранти и американски официални лица.

Отъ 1 до 4 Мартъ г.г. Таневъ и Илиевъ бѣха въ Ню Йоркъ, юждето, отъ страна на БНФ, д-ръ Христо Сватовски уреди пребиваването имъ и имъ даде съдействие. На 2 Мартъ тѣ посетиха д-ръ Дочевъ въ дома му и взѣха интервю. На 3 Мартъ присѣдствуваха на тържеството, което всѣка година БНФ устройва по случай Деня на Освобождението.

На 4 и 5 Мартъ тѣ бѣха въ гр. Бѣфало гости на Миро Герговъ, Председателъ на клона на БНФ въ града. Тѣ взѣха отъ него интервю за участието на БНФ въ емигрантската диверсантска дейность, въ която той е взелъ най-активно участие.

На 7,8 и 9 Мартъ тѣ посетиха д-ръ Иванъ Гаджевъ въ гр. Детроитъ и взѣха интервю за неговия Македоно-Български институтъ.

На 10 Мартъ г.г. Таневъ и Илиевъ бѣха въ Чикаго и следъ заседанието на Екзекутивния Бордъ на БНФ взѣха обширно интервю за дейността на БНФ и решенията взети, специално за нашето участие въ предстоящитѣ избори.

На 15 Мартъ по радиото въ София бѣше предадено интервюто, което г.г. Таневъ и Илиевъ взѣха отъ насъ и тѣ въ предаването декларираха, че БНФ е най-активната и най-голямата организация въ емиграция.

Отъ 12 до 18 Мартъ г.г. Таневъ и Илиевъ бѣха въ Торонто – Канада. Тамъ тѣ бѣха посрещнати и имъ се даде пълно съдействие отъ г-нъ Цоню Градинаровъ като представителъ на БНФ. Тѣ взѣха интервю за положението на новитѣ емигранти, които сега масово напускатъ България.

На 17 Мартъ представителитѣ отъ Радиото, заедно съ група членове на БНФ отъ Торонто, на чело съ г-нъ Цоню Градинаровъ, д-ръ Ангелъ Тодоровъ и др. посетиха българската църква въ Ниагара Фалсъ, присѣдствуваха на службата, следъ което бѣ сервиранъ обѣдъ. Взѣха интервю отъ свещеника Тодоръ Гроздановъ. Следъ това всички отидоха при паметника, построенъ отъ БНФ, за увѣковечаване паметта на падналитѣ въ борбата противъ комунизма за свободата на България. Г-нъ Цоню Градинаровъ даде интервю относно постройката на паметника.

Г. Г. Таневъ и Илиевъ следъ това бѣха въ Флорида и завършиха посещението си въ Вашингтонъ. Тѣ взѣха интервю отъ Княгиня Мария Луиза и на 5 Априль последно интервю отъ д-ръ Иванъ Дочевъ.

Предаванията на г.г. Таневъ и Илиевъ по Радиото въ София допринесоха много да може нашиятъ народъ да научи за БНФ и да се опровергаватъ комунистическитѣ обвинения противъ Организацията.

20 АПРИЛЪ

Националният празник на България

В историята на всеки народ има поне една дата, един ден от годината в който спомена за славно събитие от миналото сплотява всички членове на обществото в едно. Това е националният празник на страната. На този ден се забравят политически различия и текущи проблеми. Разума и очитъ на цълия народъ се обръщат за един ден назадъ в историята към оня славен мигъ, "щю гордо разтупва нашитъ гърди и въ тѣхъ чувствува светли голѣми плоди", както е казалъ гениалния Вазовъ.

Въ Франция това е 14 юлий. Деня, въ който възстаналиятъ народъ на Парижъ щурмува Бастилията затвора - символъ на подтисничеството. На този ден френскитъ социалисти и комунисти заставатъ рамо до рамо съ голиститъ и дѣснитъ радикали и пѣйки съ пыленъ гласъ Марсиезата се чувствуватъ само французи.

Въ С.А.Щ. това е 4 юлий. Деня, въ който свободоллюбитъ първи заселници сж заявили решимостта си да изградятъ страна "въ която разума и честността ще поправятъ недъзитъ", както е казалъ бащата на американския народъ Жоржъ Вашингтонъ. На този ден демократи и републиканци, бѣли и черни, бедни и богати празнуватъ заедно и заедно съ пылни гърди повтарятъ "Боже благослови Америка".

Така е и въ Унгария, въ Полша, така е по цълия свѣтъ съ изключение на България и още нѣколко нещастни страни.

Много често съмъ чуватъ българи да въздишатъ "Абе толкова ли нѣма една славна дата въ нашата история? Толкова ли сме калпави, че само ние нѣмаме националенъ празникъ? Толкова ли сме изродени, та да нѣма единъ денъ, въ който цълия народъ да забрави вражди и проблеми и дружно да изпѣемъ "Стани стани юнакъ балкански".

Нѣма ли, нѣма ли? Може въ България да нѣма замъци и катедрали, но въ Българската история славни дати колкото щель... Върбишкиятъ проходъ още кънти отъ победата на Крумъ Страшни. Ахелой и Клокотница ромолятъ имената на Великия Симеонъ и Трагичния Калоянъ и колко още? А само далечното минало ли?

Защо се забравя оня свѣтътъ денъ, въ който народа ни заяви съ кръвта си и пепелта на бащината къща решимостта си да не бжде повече робъ? Защо забравяме? - или по-точно на кого е въ интереса да забравимъ 20 АПРИЛЪ, оня славенъ моментъ въ който ржката на единъ апостолъ обрекълъ се на смъртъ пише знаменитото "Кърваво писмо" съ кръвта на единъ турчинъ, а юнацитъ, гърмейки, поздравляватъ ПЪРВИЯ СВОБОДЕНЪ ДЕНЪ НА НОВА БЪЛГАРИЯ?

Кой иска да изличи отъ паметта на българина думитъ на Бенковски гледащъ запаленитъ български села "Цельта е постигната - НИЕ забихме рждясалия си ножъ въ тѣлото на разкапаната османска империя и отворихме раната, отъ която тя ще загине". Очевидно нѣкому е изгодно да забрави факта, че НИЕ БЪЛГАРИТЪ спечелихме свободата си съ кръвта си, съ цената на хиляди жертви и огромна стопанска разруха. Май, нѣкоя затлъстѣла ржка иска да ни закрие очитъ въ Баташката костница...

Коя властъ обра отъ библиотекитъ книгитъ, въ които се говори за международния откликъ по поводъ Априлското възстание и последвалитъ турски звѣрства? Кой иска да се забрави речта на великия Викторъ Юго предъ Френския парламентъ:

"Единъ народъ загива! Къде? Въ Европа. Има ли свидетели? Цълия свѣтъ". Той отвори очитъ на цълия цивилизованъ свѣтъ върху сждбата на България, и предизвика Цариградската конференция, която постави на дневенъ редъ Освобождението на България.

Кой иска българина да забрави (или изобю да не научи), че единъ американски журналистъ разнесе истината за турскитъ звѣрства по цълия свѣтъ?

Кой ли? Всички ги знаемъ тѣзи УРОДИ, - ТОВА СЖ КОМУНИСТИТЪ, КОИТО ЗА ДА УГОДНИЧАТЪ НА КРЕМЪЛЪ ЗАТРИХА БЪЛГАРСКИЯ НАРОДЪ.

Нѣкой може да каже, "ама какъ така нали и тѣ сж българи? Сигурно неволно сж стрѣшили." Неволно ли? Съ пылно съзнание тѣ затриваха БЪЛГАРИНАТА, защото се страхуваха отъ примѣра на Априлци.

Спомнямъ си една полуизтрита паметна плоча въ Пловдивъ "На това мѣсто бѣше джю-

кяна на братята (името не се чете), които на 21-ви Април 1876 година го запалват за да дадат сигнал за въстанието в Пловдив". Една нощ плочата изчезна. Минавах през това място в продължение на години. Времето, когато града се окичи с хиляди паметни плочи, много от тях от белъзваха къде е квартирувал за няколко месеца някой комунист. Накрая не издържах и позвъних в Комитета за Паметниците на Културата. Отговориха ми "Снети за реставрация". Запитах кога плочата ще бъде върната на мястото си, "отговорната" другарка от комитета ми изкрещя: "Ти какво? Сметка ли ще ни държиш" и тръгна телефона.

Кой се страхува от паралела, който българина може да направи в времето? Коя власт се страхува от примера на онзи, които презрѣха имот и спокойствие за човешки правдини. Всѣки знае: КОМУНИСТИТЪ.

Дълги години тѣ се опитваха да натрапят като национален празник Девети Септемврий, деня в който България падна под съветски ботуш. Когато тази налудничав идея банкрутира, пак тѣ наложиха 3-Мартъ. Защо? Да не би да сѣ осъзнали? Да не би да им е проработила съвестта?

Нищо подобно. Тѣ ясно съзнаваха, че сѣ комунизма е свършено и огромно анти-съветско настроение зрѣ всрѣд Българския народ. Отвориха се очитѣ на Българина и той видѣ причината за всичкитѣ бедни и унижения. Изсмукания от прѣститѣ на комуниститѣ митѣ за безсмъртната и непресѣх-

ваща любов на българина към "великия" Съветски съюз умрѣ в смъртоносната прегръдка на сталинската хидра. Комуниститѣ решиха да изоставят комунизма и да се прекръстят на демократи и капиталисти за да запазят властта си. Разбира се тѣ не сѣ разчитали никога на наградна подкрепа в демократични избори. Тѣ винаги сѣ крепили на насилие, лъжа и СЪВЕТСКИТЪ ТАНКОВЕ. За тѣх бѣше жизнено важно да спасят репутацията на ГОСПОДАРИТЪ СИ ОТ КРЕМЪЛЪ. Затова, и само затова, тѣ измъкнаха от забрава 3-ти Мартъ. Измъкнаха го от забрава не за да възродят Българията, а за да спасят репутацията на СССР, чрез благодарността към Русия. Разбира се тѣ никога не публикуваха Санстефанския договор, в който новоосвободената България не е сѣ статут на независима държава, а е чисто и просто заддунайска губерния на Руската империя. Простата истина, че водещия мотив за войната от 1878/79 е бил завоеването на нови земи на Юг за Царска Русия се закрива зад изфабрикувания мит за братска любов.

Националният празник на България може да бѣде само един ден. Деня в който България заяви решителността си за свободен живот. Деня, в който пукна първата пушка и се пролѣ първата тиранска кръв. Деня, който рисува сѣ кръвта на кланета и пушека на пожаритѣ България отново на Свѣтовната карта.

20-ти АПРИЛЪ - ПЪРВИЯ СВОБОДЕН ДЕН НА НОВА БЪЛГАРИЯ !

КАКВО ОЧАКВА НАРОДА В БЪЛГАРИЯ

Измина повече от година от свалинето на Живков, а истински промяни няма. Смениха се няколко имена на улици и площади, смени се дори името на комунистическата партия, но не е направено нищо значително за жадуваната свобода и нормален живот.

Хората продължават да бѣдет плашени с добре изпитаните методи на тоталитаризма. Червените баретки - комунистическите еничери, не са разформирвани и появяването им продължава да всява ужас. Танка поставен на площада пред летище София символира ненакърнената моц на деспотичното управление. Атавистичната сянка на терора е надвиснала над главите на беззащитните граждани и подтиска зараждащите се проблясъци на самочувствие. Не е извършено никакво съкращение на огромния милиционер-

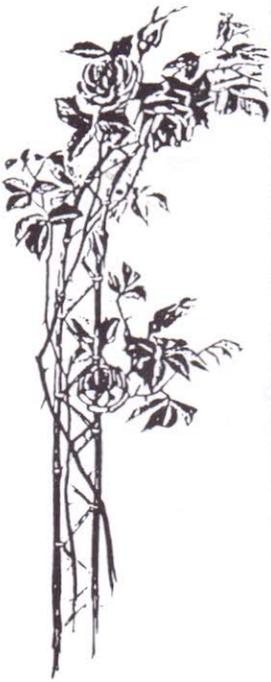
ско-полицейски апарат от униформени и цивилни, от щатни и извън щатни доносчици и агенти. В състава на армията сѣщо нищо не е променено. Поддържа се една непрекъсната психоза на страх и насилие. Навсякъде се съкращават опозиционно настроени работници и служители или хора с антикомунистически прояви. Не съществува никаква социална помощ за уволнените, което е равносложно на гладна смърт. При това положение мнозина прекланят глава. Вярата у народа в съюза на демократичните сили е разколебана след разкритите агенти в него.

Първите признаци за идващи сътресения с дълбоки измерения са на лице. Бог да пази България, нишите близки и приятели в настъпващите тревожни времена !

Март 20, 1991 - Торонто Любомир Стоянов

ВЪРНИ СЕ СТЕФАНЕ

Българският народ има нужда от теб
... Изъ спомени на Султана Рачо Петрова:

Стефанъ Стамболовъ като хъшъ

Чудесата на Стамболова, щастливите му инициативи, куражатъ му, държавническите му способности, хладнокръвието, което показва при тия толкова страшни събития, го очертаха като генерален водач и държавник!

Отъ тукъ на тамъ, той става и остава, най-голямата фигура въ новейшата българска история.

▲ Презъ тази епоха, българският народъ, сплотенъ като единъ човѣкъ въ една душа, въ едно желание, въ единъ идеалъ -- заназване свободата и независимостта на своето едва освободено отечество, даде слѣно довърието си на своя младъ, енергиченъ и доблестенъ вождъ -- Стефанъ Стамболовъ.

▲ Никой отъ тяхъ не мислѣше да си строи къща, да трупа пари. Весело, безгрижно живѣха тѣ всички. Единствената имъ грижа бѣше съсредоточена въ България. Тя бѣше къщата имъ, покрива на децата имъ. Да! -- Блажени времена бѣха ония, за това България можа да съществува, да расте, да крепне, въпрѣки волята и желанието на руските политици. За това, тя може да роди славни синове, като Стамболова, Петкова и цѣла плеада отъ безкористни, преданни деца, които живѣха само за Нея, за славата ѝ, за величието ѝ, а днесъ...

▲ Историята нише за Бисмаркъ, за Галейранъ, за Метернихъ, за Гарибалди, та няма дѣлото и героизма на Стамболова сж по-малко блѣскави отъ тѣзи на горе поменатите знаменити държавници?

▲ Европа го видѣ да расте, една частъ отъ нея съ чувство на страхъ и на омраза, другата съ уважение и възхищение. Да, -- никой не е мразилъ по-вече Стамболова отъ Рускиятъ азиатски департаментъ, но и никой не се е възхищавалъ повече отъ него. Колкото и да сж били силни чувствата на умраза на руските управници къмъ Стамболова, въ душата си, обаче, дълбоко съзнаваха, че дѣлото му е велико, благородно дѣло, което рано или късно ще бжде разбрано, и последиствията на което ще бждатъ гибелни за Руската империя.

▲ Единъ българинъ, безъ голѣма култура, но съ безспорни дипломатически и политически качества, спираше стремленията и аспирацията на Русия къмъ Дарданелите. Турската империя и Цариградъ бѣха пазени отъ единъ скроменъ българинъ, безъ флота, безъ армия, само съ силата на своята политическа далновидностъ, съ своя държавнически усетъ, които бѣ посветилъ всецѣло на отечеството си.

▲ Отъ тукъ нататкъ България ще се тресе цѣли десетъ месеца отъ насадения тероръ, съзаклятия, бунтове, смутове и провокации на руския азиатски департаментъ.

Ничо, обаче, не можеше да сломи храбростта на Стефанъ Стамболовъ. Той стоеше твърдо на поста си, бдѣше непрекъснато, като истински кормчия надъ кормилото на българската държава,

▲ Превратътъ, изиждането на Князь Александъръ му откриватъ подбудите на Руския азиатски департаментъ. И този българинъ, който не обича ничо повече отъ отечеството си, е покрусенъ, погнусенъ отъ домогванията на руските политици и на тѣхните български сподвижници. Решително той застава противъ Русия и за свободата на България.

▲ безъ поводъ и предупреждение, на втори ноемврий 1885 година, обявиха война на България. Сърбитѣ, съ благоговията на Русия, нахлуха въ България

▲ той умрѣ отъ страшна мъченическа смъртъ, но не позволи никому да го унижи.

КЪДЕ СТЕ ВИЙ ИЗДАНИЦИ НАРОДНИ

Много любопитно е да се разглеждат сега стари броеве от отровното комунистическо списание "РОДОЛЮБИЕ", което годишно наред с се опитваше да подкопае устоите на изстрадалата българска емиграция в Свободния свят.

Павел Матев увърява Запада за "Най-светлото бъдеще, наречено комунизъм"

Родолубие - 1986

Лъжитъ на "Родолубие"-то потекоха като тиня след дъжд върху редактори, сътрудници и крепители на комунистическия режим в България. Десятки години Матевци, Инджовци и плеада платени послушници на Живковъ, пълнѣха джебоветъ си с чужда валута и хапваха на богати трапези устроени от продажни търговци, крепители на комунистическата власт.

"Родолубието" пълнѣше страницитъ си с воняща пропаганда за незабравими срещи с Тодоръ Живковъ и престѣпни "емигранти" наречени "дарители" на колачитъ в Родната.

Родолубие - 1988

Владимир Живков, председател на Международната фондация „Людмила Живкова“, връчва диплом на дарителя

Радославъ Борисовъ - внукъ на баба Рада Симова отъ Бомонтъ, Калифорния дарява Владко Живковъ с 10.000 долара да си купи американско виски...

Родолубие - 1983

**Ловеч,
луканката и тайната
на майсторите ѝ**

— СТРАХУВАМ СЕ, ЧЕ ВИНОВНИ ЗА ЗВЕРСТВАТА КРАЙ ЛОВЕЧ НАКРАЯ ШЕ ИЗЛЕЗЕМ НИЕ!

Павел Матевъ даряваше приятелитъ си с луканки отъ Ловченски прасета, угоени с месо и кости на български патриоти.

Да го споменаваме ли ?

На 11 февруари т. год. се самоуби в квартирата си писателят Веселин Андреев като остави предсмъртно писмо под надслов:

Споменавайте ме с добра дума

Веселин Андреев е член на Б.К.П. от 1940 година, а от следващата, нелегален. Две години по-късно става партизанин, организатор в Пирдопско и в следствие политкомисар на бригадата "Чавдар". Неговият брат загива в СССР през сталиновите чистки, поради което Тодор Живков загубва в него доверие и през цялото си властване го държи в глуха линия - редактор на вестник и партиен писател за хвалебствена на режима тематика.

След като неговите идейни другари докараха България до национална катастрофа, затънаха в астрономически задължения небивали за страната ни, допуснаха глад, какъвто не е отбелязан дори в последното изостанало африканско племе и избиха стоици пъти повече население от загиналите през Априлското въстание, той иска да го споменаваме с добра дума и ни казва "Сбогом".

Въ предсмъртното си писмо Веселин Андреев иска прошка, но не пред българския народ, не за хвалебствения си произведение "Партизански песни", "Умираха безсмъртни", "Има на света Москва" и тем подобни... а търси прошка за себе си, че тръгнал самоубийствено към далечното, от което няма връщане и продължава: Депресии сж ме връхлетявали и по-рано, но не с такава рушителна сила. Ако душата може да има рани, сега моята цялата е една рана. Целият аз съм само една болка.

Трогателни сж думите на каещият се пред смъртта, тогава човек се разчувствува, споделя мяката му преди раздялата и прощава греховете му, защото сж извършени и вече никога няма да се повторят...

Веселин Андреев напуска сегашната "Социалистическа" партия, хвърля билета си и проклина Живков и Живковците, като се извинява, че не е знаел за античовешките престъпления спрямо българския народ и оставя сърцето си на всички честни хора от СДС и БСП.

Предсмъртното писмо на Веселин Андреев завършва с завещанието:

... Нека антифашистката борба, партизанското движение да остават светли страници в историята на нашия народ каквито те са наистина,

Веселин моли за прошка в Последните си минути, а вижда парадокси и светли страници в партизанското движение. Какви сж наистина, Веселине "Светлите страници", които докараха твоят другари за 45 години и залъха България в кръв, изпълниха страната с концлагери, ограбиха народа и го сведоха до просешка тояга и сега един по един си отивате с извинения?...

Светлите страници, Веселине, бяха в миналото, когато България нямаше задължения и българският народ живееше мирно, с изключение на онзи период, в който твоят любимци от Москва пращаха терористи и поддържаха изкуствено партизански движения за поробване на Родината ни.

Светлите страници, Веселине, бяха, когато имаше всичко и пазарят затрупан с стока, когато селянина работеше на собствената си нива, когато хората се радваха на свободата си, когато Коледа се празнуваше в топла стая, пълна маса и елха с подаръци. А на Великден се мъсеха козунаци и боядисваха яйца, дори в най-бедната къща...

Жалко, Веселине, много жалко, че затваряш очите си преди да си ги отвориш...

ДРАГОМИРЪ ЗАГОРСКИ

ОТИВАТЪ СИ, ИЗДЪХВАТЪ, НО КОКАЛЧЕТО НЕ ПУСКАТЪ.

Никога въ българската литература не сж отпечатвани книги съ толкова цинизми безъ задръжка и толкова колоритни псувни каквито родната ни речъ не познава...

Въ днешното междуцарствие повечето драскачи се опитватъ да прикриятъ звърствата на старитъ сталинисти, но така, че да се харесатъ на новитъ комунисти.

Авторътъ на книгата "Среци с Буров" Михаилъ Топаловъ – Памукчиевъ ни представя презъ комунистическа призма най-крупния български финансистъ Атанасъ Буровъ, завършилъ право и финанси въ Парижъ, дипломиранъ въ Игънъ колежъ и Женева, нъколккратно министъръ, отличенъ ораторъ, финансистъ и банкеръ, познатъ на Клемансо, Лоидъ Джоржъ и президентитъ на Европа, царетъ и кралетъ на цълата планета.

Съ такъвъ стабиленъ параванъ, господинъ Памукчиевъ оплюва всички писатели и министри отъ нашето свѣтло минало. Позоръ цълата българска интелигенция и петни и скверни къде какво му падне. Но за да си измие ръцетъ като Пилатъ Понтийски и остане чистъ въ историята на литературата, той прехвърля думитъ си на банкера Буровъ. Хемъ да го оцапа, хемъ да изкаже своитъ мисли предъ новитъ и старитъ си господари.

Явно господинъ Памукчиевъ е писалъ тъзи редове да зарадва на смъртния одъръ издъхващитъ комунисти. Още въ уводнитъ думи той ни представя Владимиръ Поптомовъ като чудесенъ човѣкъ – "най-благородниятъ и мъдръ човѣкъ когото познавалъ отблизо". Нека читателътъ да си помисли защо следъ 1990 година авторътъ Памукчиевъ издига въ култъ единъ сталинистъ отъ апарата на коминтерна, членъ на Ц.К. и на Политбюро презъ време на кланетата въ България.

▲▲

Васил Коларов е един обикновен партизан агитатор и скромнен,
– Умен, добър, трудолюбив, студент-спортист, студент като всеки българин.

▲▲

- А поети?
- Кои?
- Лилiev?
- Евнух . . .
- Кирил Христов.
- Полов маниак и фанфарон. Той никога не е бил голям.
- Много жестоко съдите.
- Защото ги познавам. Човек – поет, който бие жена си не е нито човек, нито поет. А той биеше жена си до умирачка. Така правеше и Стоян Михайловски.
- Господин Буров, Вне осквернихте всичките ми олтари и уважения към тези кумири.
- Живейте без илюзии и без кумири, господин Памукчиев.

Вазов бе полов атлет. Полов гигант, полов гений, но стиснат човек. Пиятия. Босне се като всеки самотен, стар човек от глад и немотия. Затова пестеше парата. Невена Елмазова реши да ся играе с него и да го оберее. Тя бе родена сводница и проститутка от световен ранг. Красива, нежна, чаровница, но с покварена душа. Жадна за пари. И намери златната мица у Иван Вазов.

▲▲

били най-умните хора на България; И понеже България откръй време се е управлявала от търновските профани, като Стамболов от генерал Никола Невел и Георги Живков.

▲▲

– Защото трябваше да работя с пълни кретени и глупаци, като проф. Ал. Цанков, като Андрей Ляпчев, като д-р Стоян Данев и като последния кретен на България Александър Стамболийски.

. . . Азъ стенографирахъ лично разговоритъ съ Атанасъ Буровъ ! Това не сж срѣци съ нъкой файтонджия отъ Дразмахля или гаменъ отъ Коньовица – това е бавшъ министъръ на търговията, министъръ на Външнитъ работи, финансистъ, банкеръ, ораторъ и дипломатъ отъ първа величина.

Ето какъ банкерътъ дипломатъ Буровъ бие министъръ председателя Професоръ Александъръ Цанковъ за да пусне комунисти отъ затвора. . .

▲▲

Буровъ: Там се обадох по телефона на професор Александър Цанков.

– Санде, ти ли си? Ела до банката. Моля те, веднага. Много е важно. Цанков живееше тогава в една къща с тѣста си Урумов и с баджанака си Буреш.

Доиде с колата си, с охраната си. Аз го помолих да отпрати охраната. защото имаме да ходим някъде без нея. Той я отпрати. И тогава му казах:

– Санде, тази жена бе у дома слугиня. Тя има син в затвора. . . Трябва да го помилваме, да го освободим, защото бил тежко болен от охтика. Ще умре там. Разбираш ли ме?

А той, животното, я огледа и отказа "Аз не изтърпах, замагнах и му ударих плесница. Залитна и падна. Тогава загизих с крака и започнах да го ритам дето завърна, като пазех само лицето му. Той бе замаян и същисан. Не бе очаквал, че аз ще го бия. ПРОДЪЛЖАВА. . . но той изръмжа: „Докато тук аз съм премиер, той никога няма да излезе от затвора.“ Причерня ми. Ритнах го в гърдите и повиках началника на банковото си разузнаване – един боксьор, един мъжага като Джо Луис, като Макс Шмелиг. Висок два метра, як, здрав. С юмрук като сто- манен парен чук. . .

– Обработи го – казах – като пазиш лицето. Но го смажи.

И той го подхвана.

Бой, бой, смаза го от бой. . . От задника на Цанков швирна кръв. Аз измъкнах бастуна си и като го обърнах откъм долния край, заудрях и аз. . . Натоварихме го на една кола и го откарахме в болницата на Червен кръст, оставихме го там да му шият задника.

▲▲

Браво, господинъ Памукчиевъ! Браво на вашето смѣло перо, цѣлиятъ този стенографиранъ разговоръ ще остане въ историята за вѣчни времена. Пишете господа Памукчиевци, пишете и съ хонораритъ си купете отъ запада здрави конци, защото на тозъ народъ вече му дойде до гуша отъ лъжи и скоро ще ви кара сами да си кърпитъ задницитъ. . .

ДРАГОМИРЪ ЗАГОРСКИ

БОГ И БЪЛГАРИЯ - ЕДИНСТВО В ДВОЙНА ПЛЪТ!
БОГ И БЪЛГАРИЯ НА КЛЕТВА НИ ЗОВАТ!
И ТАЯ КЛЕТВА НИЙ ПРЕД КРЪСТА ДА ДАДЕМ:
ЗА НЕЯ ДА ЖИВЕЕМ, ЗА НЕЯ ДА УМРЕМ!

На чист Гергьовден, ден на храбростта и доблестта и празник на прадедите, нѣма българин и българка, останали достойни за това гордо име, които да не изживѣват на днешния ден с притворен взор свѣтото наше Гергьовденско тайнство. Тогава чезнат делничните грижи, гасне световна суета, свалят се всѣкакви други байраци и цѣла България коленичи пред бойните си знамена, символи на национален героизъм и историческо мисионерство.

В опиянение от трѣпката на националното ни безсмъртие, виждаме през сълзи поредици от български войници, строени на зоря, чуваме да отекват безответно имената на падналите и подвиваме колѣно при заупокойката. Хоралът "Покойници" обятно се стила и глъхне в нощта... На утрото, войската бодро разтрѣсва с тежка стѣпка друмовете, за да се представи на Цар и народ. Нѣкога сѣщо така сѣ кѣнтѣли калдарѣмите от конницата на Крума, от войскарите на Симеона... По гърдите на храбреците се сребреят и синеят ордени, по площадите се разлива победоносното "ура", сърдцата сѣ препълнени, душите причастни, погледът устремен към народни идеали...

Така беше на Гергьовден, това е великото Гергьовденско тайнство. Видения на сантиментален романтизъм?

Вечно вчерашен консерватизъм? Фашистки милитаризъм? За нѣкои мъртво родени "прогресивни" българи сѣ извратени мозъци и души - може би. Ала не и за живата кърма на българската нация!

За нас Гергьовден е не само традиция, вѣрски символ или легенда. Той е извор на жива държавнотворна сила, канон на народна етика, програма и нравствено-политическа задача. На тази програма и задача е обречен да служи Българския Национален Фронт. Който има българско сърдце да чувствава, ще ни съчувствува - който има честна мисъл да мисли - ще ни разбере. Останалите ще се пробудят и отрезнеят по-късно.

Но нека се пренесем от виденията в изгнание към действителността в Родината: Националните светини поругани, лѣвските знаци заменени с петолъчна звезда, "Шуми Марица" заглушена от химни на гадните идоли на отечественофронтовските безотечественици... Сили на преизподнята препускат бѣсно като апокалиптични конници по тучната, свидна наша родна земя и сеят с кървав бич смърт, сълзи, безчестие и робски неволи - а рицарите на Гергьовденския орден и верните на дълга родолюбци посечени, погребани и хвърлени в тъмница. Стотици хиляди и милиони зачернени, овдовѣли и осип-

ГЕРГЬОВДЕНСКИ РАЗМИШЛЕНИЯ

ротѣли. Цѣл народ стиснал зѣби, очигава възмездието на небето за небивалите национални злочинства. Ето защо на днешния ден, ние, оцелѣлите в изгнание, чувствуваме повелителен дълг да издигнем гласа на Национална България. Докато други търсят легитимността си от чужденци, ние поставяме дѣлото под десницата на нашия светия-победоносец. Докато други изпадат в угодническа демократическа екзалтация и се опитват в недоучени патриотични декламации, ние си оставаме там гдето сме били от край: сѣ съкровенията възделения на народа си и с неподправената

му воля за национална добротчина. Така сме разбирали, разбираме и днес същността и смисъла на демокрацията. Докато други спорят и за политически монопол, потриват ръце за власт и раздават индулгенции, ние имаме само една единствена амбиция: да допринесем с всички сили и жертви за тържеството на българската правда, да укрепим нашите народни добродетели.

Да коленичим пред иконата на народния светия-чудотворец за победата на Национална България.

ЕМИГРАЦИЯТА И НИЕ

България се гърчи в отчаяни усилия да се изтръгне от стегалата на болшевишкия октопод. Империята на злото не иска да пусне жертвата си. По предварително, добре обмислено сценарий страната ни е тласкана към последна пропаст, от която спасение не ще има. Европа наблюдава неравната борба спокойно и невъзмутимо и джвака дъвка: "Все пак, да погледаме края на хилавия гладиатор".

Срещу червената стихия стои българският народ. Да, българският народ! Това не са "червените бабички", които за шепа капачки за буркани жертвуват непознатата им СВОБОДА. Това не са деморализираните текезесар-лентяи, които крадат с пълни шепи общото, за сметка на ония които превиват гръб по полетата на България и с мазолести, кървящи пръсти вадят "хлѣба наш..." от плодородната нѣкога и обезобразена днес българска земя. Това не са мошениците и велзевулите с дипломи и титли, които добре знаят, че и в истинска свободна България общественият ранг не ще се определя от доноса и подлостта. Това не са и младите, които побързаха да прекратят отворените вече граници, въобразявайки си, че "отечеството може да се изнесе с подметките на емигранта".

Българският народ - това са оцелѣлите като по чудо - старата гвардия на българския национализъм, която единствено стоеше срещу настъплението на болшевишката, докато "свободомислѣщите", "абстрактните хуманисти", интернационалистите от всѣка проба, флиртуваха с чудовището, въобразявайки си, че ще блаженствуват в лапите му.

Българският народ - това са политическите емигранти, които в дните на робството поеха пътя към свободата - с риск на живота си, с риск за всички беди, които можеха да докарат на близките си, избирайки жребия на бежанци вместо роби. А те и днес са готови да по-

емат "обратния път", за да се дадат в заника на живота си в отчаяната борба, която предстои.

Българският народ са и всички хора, които запазиха човешката си чест и национално достойнство и предпочетоха почитеното, макар мизерно съществуване, пред благополучие в низостта.

Тоя народ не е виновен за своята зла участ. След три нещастни войни, след провала на усилията му за национално обединение и общо бъдеще, свободният свѣт го предаде. Предаде го така, както предаде цѣла източна Европа, за чиято свобода Божем започна Втората световна война: за да я избави от робията на нацизма.

И този "Свободен свѣт", който създаде Нюрнбергския трибунал, за да накаже виновниците за световното бедствие, та никога вече човечеството да не преживява тоя ужас, днес гледа спокойно и безучастно разкриването на масови гробници, в които лежат безброй невинни хора, с които е осеяна цѣлата източноевропейска земя, гледа и джвака дъвка: "Как пък, това е било отдавна..."

А международният трибунал постанови, че "давност за престъпления срещу човечността не тече".

Нашата емиграция е разединена. С болка узнаваме това.

Нашият народ е разединен и обезличен. С болка узнава това политическата ни емиграция.

Но има нещо, в което всички сме единни: волята да се избавим от лапите на червения октопод. Волята да се борим до последно издишание, за да си възвѣрнем отнетата свобода.

Задружно, братя! Слънцето на свободата ще стигне за всички ни. Когато то ни огрее, ще мерим различията и достойнствата си.

НАПРЕД!

София, май 1991

Дянко Марков

УНИЖЕНИЯТА НА БЪЛГАРИЯ

Както човек се ражда по каприз на случая в богатство или нищета, така той не може да избира и народа, в чиито недра се е появил.

Поколението, към което принадлежа, осъзна от ранното си юношество, че България не беше от галениците на съдбата. От столетия нашите предци плащаха изключително висока цена за това, че хан Аспарух беше избрал толкова хубава земя, на такъв ветровит кръстопът на историята. Въпреки че Цариградската конференция на Великите сили през 1876 г. беше очертала границите на земите, където преобладаваше българското население, в пределите на българската държава се оказаха само половината от тези земи. На отечеството ни беше отредена ролята на жалка пионка в играта на "голъмите" за завладяването или съответно за защитата на Цариградските проливи. След бурята на Втората световна война, ние вече възмъжали, се видяхме граждани на страна без собствена физиономия, презрително наричана "най-верния съюзник" на СССР и, както се узна наскоро, на два, пъти самопредлагала се, чрез отказ от своята ограничена независимост да стане негова 16-та република. Нашето знаме, декорирано с герб с червена петолъчна звезда, химн с пришит куплет, славословящ верноподанически друга държава, се вееха и изпълняваха не самостоятелно, а винаги заедно с знамето и химна на "великата братска страна". В спортни състезания, при наша победа над отбори на същата тази страна, ние оглеждайки се свенливо изразявахме радостта си. Така стана през 1954 г. при първата загуба в историята на волейболния отбор на СССР на стадион "В. Левски". Защо се бе стигнало до там? Колко тежка беше личната вина на България?

Отговорът на някои от поставените въпроси е свързан с събитията от 1940 до 1944 г. За по-добра прегледност ги представяме паралелно с тия в Румъния.

I ПАРАЛЕЛ. Тристранният пакт беше подписан на 27 септ. 1940 от силите на оста. На 16 окт. с.г. фон Рибентроп покани България в тридневен срок да се присъедини към пакта. Последва предпазлив български отказ. За разлика от нас, Румъния без колебание се присъедини на 23 ноември

с.г. Междувременно България отклони италианското предложение за общо нападение на Гърция. Едва когато 300-хилядна германска армия бе готова да пресече Дунава, България подписа пакта - четири месеца след срока даден от Рибентроп. Едно от нашите условия за влизане в пакта беше **ДА НЪМА БЪЛГАРСКО ВОЕННО УЧАСТИЕ!**

II ПАРАЛЕЛ От началото на войната срещу СССР Румъния активно участвуваше във военните действия на германска страна. Жертвите наброиха няколко стотин хиляди. България нито влезе във войната, нито скъса дипломатическите отношения с Русия.

III ПАРАЛЕЛ Много румънски селища бяха прегазени от разрушителния валак на войната, докато българска територия **НЕ СТАНА ТЕАТЪР НА ВОЕННИ ДЕЙСТВИЯ.**

IV ПАРАЛЕЛ Румъния приключи войната с загуби на територии: Буковина, Бесарабия и Южна Добруджа. България запази в следвоенните си предели Южна Добруджа, придобита с договор - Крайова (1940 г.).

V ПАРАЛЕЛ - ВЪЗМЕЗДИЕТО За присъединяването към Германия, за стотиците хиляди жертви срещу СССР, за разрушенията и загубата на територии, **РУМЪНСКИЯТ НАРОДЕН СЪД** осъди на смърт 15-20 души. В България - въпреки военното и неучастие, въпреки неохотното ѝ влизане в тристранния пакт, въпреки малкия брой дадени жертви (предимно от бомбандировките на София), въпреки запазването на Южна Добруджа, **БЪЛГАРСКИТЕ НАРОДНИ СЪДИЛИЩА** официално осъдиха на смърт 2,370 души, като освен тях, неофициално, като жертви на престъпен произвол "безследно изчезнаха" след 9 септ. 1944 г. около 20 - 30 хиляди души.

Напомнянето на тези не всекому известни факти за крещящата разлика в поведението на Румъния и България през Втората световна война и несъразмерната жестокост след това на т.н. "народни съдилища" и "безотговорни отмъстителни" тръбва да послужи за обяснение по чия вина унижена и интелектуално обезкървена България получи пред света етикета "най-верен сателит на СССР".

Саранци - София

Милчо Спасов

* * * * *

СТРАТЕГИЯ ЗА СВОБОДНИЯ ПАЗАР

БЪЛГАРИЯ, стопански опростена, може в кратко време да се изправи. На първо място това зависи от окончателното ѝ политическо преустройство. С разрухата на "реалния социализъм" се премахна погрешната политика на ПЛАНОВОТО СТОПАНСТВО. Тази система, наложена безогледно от комунистическия режим по подобие на съветската, в продължение на няколко десетилетия превърна земеделието в стерилно и непродуктивно а промишлеността в остаряла и технически изостанала ...

Свободният световен пазар, към който се стреми България да участва, е все още само едно пожелание, към което твърде административно и неугледно е обоснован прословутият "указ 56" за стопанската дейност от януари 1989 г., последван непрекъснато от изменения и допълнения. В действителност този указ е препятствие за едно ефикасно включване на страната ни в световния свободен пазар.

Докато политическото и стопанско положение, като резултат на събитията в Персийския залив, бяха до известна степен потушени, редица вдовици на Европейската Общност продължиха да провеждат анализи за начините за включване на всички държави на Европа в нейния обсег.

България не е била никога изключвана от участие в свободния пазар. За съжаление недоимка от стоково производство в страната се усеща все по-остро: редица освободени цени в безочливо завишаване означават една опростяваща инфлация, от която цълата стопанска стратегия на страната върви към неизбежен фалит.

Не би било за учудване ако точно това преследват экс-режимните червено-партийни отрепки, очаквайки силна проява на икономическа разруха и масово негодуване от

настъпилия политически и стопански обрат! Все още се среща из провинцията у нас политическа незрялост, поради неспирната заплаха от страна на умоболни фанатици от бившия режим.

Да не забравяме обаче, че българинът е много търпелив и до известни граници се примирява с кризите, но когато разбере че бива спекулативно мамен, нищо не е в състояние да го спре да се разправи строго с виновниците.

ЗНАМЕНАТЕЛНАТА 1993 год. е много близка по време, и ако всички тия от юго-източна Европа, които с нетърпение очакват премахването на гранични бариери не тръбват да се водят по илюзорни представи, че това ще бъде и в държавите, където все още върлува и сее пакостна заплаха сѣнката на экс-червения партиен сърп.

Твърде досадна е помисълта за оставане вън от едно цивилно общество, благоденствуващо в резултат на своето стопанство, защитено чрез стимулиране на развитие на конкурентноспособността за качество и разумна ценова политика.

Не е само България, която изживява голѣма стопанска криза. Това още повече задължава не само Великото Народно Събрание в София да проявява вещина от най-високо ниво и разбиране.

Ако към нова дата българското експортно стоково производство се движи в величина на 7,177 милиона долара годишно означава, че производителният потенциал на България може да се увеличи стократно.

Не за първи път българският народ е подложен на тежко изпитание. С енергията, с каквато потенциално се е заемал преди един век, ще съумее и сега да се справи не само с кризата, но и с ония, които изкуствено я удължават.

април 1991 г.

НП-Здравец

* * * * *

ЧЕСТВУВАНЕ ДЕНЯ НА ОСВОБОЖДЕНИЕТО ВЪ НЮ ЙОРКЪ

Г-нь Атанасовъ

Д-ръ Дочевъ

Г-нь Таневъ

Традиционното тържество за чествуване на Деня на Освобождението, което Б.Н.Ф. в Ню Йоркъ устройва всяка година, се състоя на 3 мартъ 1991 г. Тържеството стана за първи път в залата на Българската Православна Църква "Св.Св.Кирилъ и Методи". Салона бѣ отлично декориранъ и на сцената личаха портретитѣ на Н.В. Царъ Борисъ III и на Н.В. Царъ Симеонъ II. Около врьстъ на стенитъ бѣха окачени портретитѣ на нашитѣ възрожденци и апостоли в борбата за Освобождение отъ Турско робство. Емиграцията се стече масово. Залата бѣше претъпнена, мнозина нѣмаха мѣсто да седнатъ, но всѣки бѣ веселъ и доволенъ.

Тържеството се откри въ 1:00 часа сл. обѣдъ отъ Председателя на клона на БНФ в Ню Йоркъ г-нь Емиль Атанасовъ. Свещеникътъ Викторъ Ивановъ, новъ емигрантъ, прочете молитва и завърши съ На Многоя Лѣта - всички запѣха заедно съ него.

Главенъ говорителъ бѣше Почетниятъ Председателъ на БНФ д-ръ Иванъ Дочевъ, който произнесе възторжено слово и завърши съ думитѣ: "Краятъ на комунизма дойде, да живѣе утрешна свободна и демократична България" Залата гръмна отъ аплодисменти.

По случай Българския Ден на Освобождението Кметът на гр. Ню Йоркъ г-нь Дънкинсъ, Губернаторът на Щата Ню Джерси г-нь Флорио и много други официални лица издадоха нарочни прокламации. На тържеството присъжествува г-нь Миро Герговъ, Председател на клона на БНФ отъ гр. Бѣфало, който донесе Прокламацията на Кмета на гр. Бѣфало г-нь Грифинъ.

Прибиваващитѣ в Америка представители на Радиото отъ София-България г.г. Таневъ и Илиевъ сяко присъжествуваха на тържеството и взѣха интервю отъ много отъ гоститѣ. Поканенъ, г-нь Таневъ каза нѣколко думи и декларира, че комунизма в България вече си отива, което бѣ посрещнато съ ржкоплискания.

Тържеството продължи до късно съ народна музика и танци.

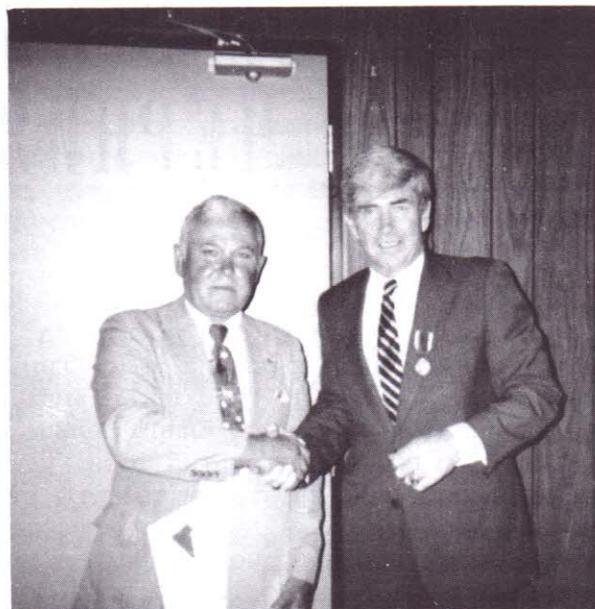
БНФ Ню Йоркъ благодари на Църковното настоятелство въ лицето на неговия председателъ г-нь Пую Пуевъ за отпущане на залата и даденото съдействие.

Комитетът по изнасяне на тържеството г.г. Емиль Атанасовъ, Петър Николовъ, Тодоръ Безевъ, Никола Сауровъ и останалитѣ, заслужаватъ похвала.

Председателът
на клона на БНФ в гр.
Бъфало г. Миро Герговъ
на посещение в
Вашингтонъ, Д. С.

Отъ 14 до 18 Януарий 1991 год. г-нь
Миро Герговъ, Председател на Клона на
БНФ в гр. Бъфало, е бил на посещение в
Вашингтонъ по покана на Министъра Джакъ
Кемтъ. Г-нь Герговъ е ималъ двучасовъ раз-
говоръ съ господинъ Кемтъ, който бѣше по-
рано Народенъ представителъ отъ гр. Бъфа-
ло. По време на срещата господинъ Кемтъ е
билъ декориранъ съ Ордена на БНФ, съ кой-
то ние го наградихме преди нѣколко години
за подкрепата, която той указва на българ-
ската кауза.

Презъ време на престоя си в Вашинг-
тонъ г-нь Герговъ сяко е ималъ срещи и
разговори съ Директора Шергдалски, съ на-
родния представителъ Пекстонъ отъ Бъфало,
съ Търговския Съветникъ г-нь Бобъ Блени,
съ Председателя на Националния Комитетъ

Г-нь Джакъ Кемтъ и Г-нь Миро Герговъ

на Поробенитѣ Народи, г-ца Добриянски и
други официални лица. Отъ всички страни е
билъ проявенъ интересъ за положението в
България и готовность да се подкрепи въз-
становяването на демокрацията в нашата
страна.

А П Е Л Ъ

Братя българи,

Времето за окончателното премахване на
комунизъма в България приближава!

Спомнете си за хилядитѣ избити,
за мѣкитѣ по лагери и затвори,
за сълзитѣ на Вашитѣ майка и бащи!

Помогнете на Анти комунистическата
опозиция в България
при предстоящитѣ избори да нанесе пълна
победа надъ безчовѣчния комунизъмъ!

Имаме нужда отъ Вашата морална
и материална помощ!

Пратайте Вашитѣ помощи на адресъ:
Чековетѣ да бъдатъ написвани до

ВОРВА
ВОРВА

P.O.Box 46250, CHICAGO, ILL. 60646
P.O.Box 46250, CHICAGO, ILL. 60646

ПРЕОБРАЖЕНИЯТА НА ЧЕРНИЯ КОННИКЪ

Въ България комунистите дойдоха на власт от 9. Септември 1944 година. Още на следващия ден по улиците на София се появява един конник. Той кръстосва по-рузрушения град и търси да убие Елин Пелин – най-големия по това време жив български писател. По чудо Елин Пелин се спасява. Но вече десетилетия този черен силует снове из нашата литература с една-единствена цел – да убива писатели. Не е ли парадоксално, че страната – люлка на славянската писменост, се превърна в негов страшен душитель? Словото, което според думите на пророка е с божествен произход и предхожда сътворението.

Куриумът и примката не сж изобретение на комунистите. Български писатели сж убивани и преди това. Но тези, които дойдоха с идеята за свобода и справедливост показаха, че отлично могат да си служат с тях. Нещо повече – проявиха завидна изобретателност и изнамериха десетки нови средства за запушване устата на словото.

Най-напред писателите тръбваше да бждат уплашени. Заедно с много други интелектуалци бж убит писателят Димитър Пилманов. В концлагери и затвори бжа изпратени Трифон Кунев, Димитър Талев, Димитър Спиространов, Фани Попова – Мутаfoва, Йордан Вълчев, Михаил Арнаудов, Чавдар Мутафов, Йосиф Петров, Георги Жечев, Асен Христофоров, Петко Отойски, Ганчо Савов, Цвети Иванов... Списъкът, за съжаление, не е пълен.

Дълги години въ България се поддържаше мита, че у нас няма цензура. Да, официалният цензорски апарат бж премахнат. Но що за цензура е била тя, можем да сждим по факта, че въ годините вилнелия въ Европа фашизъм, през 1940 г., излиза с разрешение на цензурата, стихосбирката на Никола Вапцаров "Моторни пѣсни". Нещо колцина официални цензори въ България бжа заменени с хиляди. Печатните издания бжа повървявани единствено на комунисти, които преследваха всѣка дума, всѣка мисъл, намекваща за свобода и хуманизъм. С укрепването на комунистическата власт изданията за литература и изкуство се пре-

връщаха фактически въ органи за комунистическата партия. Така се осъществяваше партийното им ръководство. Полето за изява на независимите интелектуалци се стесняваше с всѣки изминат ден. Принципът бж: който не е с нас, той е против нас.

За да бждат прекършени, срещу честните писатели бж предприета и друга стѣпка – тж бжа лишени от възможността да живѣят от своя писателски труд. Книгите и статиите им не можеха да се появяват въ други издания и издателства, освен въ ръководените от комунисти. Така на полугладно съществуване бжа обречени много писатели.

Много български интелектуалци, честни политици, хора на изкуството бжа принудени да напуснат страната и да заживѣят въ емиграция.

Зародил се въ началото на този век като професионално сдружение за защита на творческите интереси на писателите, Съюз на българските писатели след 9 Септември измени на своята задача и се превърна въ средство за политически и морален натиск върху ония творци, които не сподѣляха принципите на така наречената партийност въ литературата и отхвърлиха догмите на социалистическия реализъм.

Органът на Съюза, в. "Литературен фронт", както и другите му издания, оглавявани изключително от комунисти, забраиха литературните теми и се превърнаха въ рупори на безогледна комунистическа пропаганда. Вътре въ самия Съюз се изгради партийна организация на комунистите, която стана на жѣлезен юмрук, сгромоляващ се върху главите на всички ония писатели, които се осмѣляваха да изразяват свободно своите мнения.

Но това още не бж всичко. Писателският съюз официално бж свързан с органите на Държавна сигурност. Служителите на така нареченото "шесто управление" въ тази зловеща институция безпрепятствено сновѣха между писателите /сега нѣкогашния черен конник бж с блейзър и вратовръзка/, разполагаха с досиетата им, служяха из коридорите и кафенето на Съ-

юза, набираха сътрудници изъ срѣдитъ на самитъ писатели. Заплашваха, обещаваха награди, надничаха въ ръкописитъ имъ подслушваха телефонитъ имъ и ги следѣха на всѣка крачка.

Спомнямъ си една екскурзия на група писатели въ Гърция, въ началото на осемдесетѣтъ години. Заедно съ насъ, на последната седалка въ автобуса се подрусваха две лица, които никога не бѣха напечатали нито редъ. Занехме, че това сѣ служителитъ на Държавна сигурность, които отговарятъ за Съюза. Разходиха се до Гърция, хвърлиха по едно око на Акропола и се върнаха съ достойно изпълненъ дългъ – никой отъ насъ не бѣ предпочелъ свободата предъ Родината.

Спомнямъ си другъ случай, пакъ отъ онова време. Единъ отъ тѣзи служители ме извика, за да ми възложи следната задача: да му донасямъ какво си говорятъ колежитъ ми и да давамъ мнението си за нѣкои спорни, споредъ него ръкописи. Срещу това ми обещахъ прилично възнаграждение отъ специаленъ таенъ фондъ, жителство и жилище. Отказахъ и сега този епизодъ ме размива, но тогава съвсемъ не ми бѣше до смѣхъ.

Откритиятъ физически тероръ се замѣстваше съ психологически. Едно отъ найзрѣлитъ произведения въ нашата литература презъ последнитъ десетилѣтия, романътъ "Тютюн" на Димитъръ Димовъ бѣ подложенъ на разгромъ отъ комунистическата критика. Надъ писателя бѣ извършено чудовищно насилие – той бѣ заставенъ да преработи основно романа си и да покаже въ по-добра свѣтлина комуниститъ въ него. Този произволъ надъ писателя е несъмнено и главната причина за неговата ранна смъртъ.

Успоредно съ все по-здравото обвързване на страната ни съ Съветския съюзъ се извършваше бавно и методично откъсване на нашата култура отъ културата на Запада. Литературнитъ издания бѣваха ругатни по адресъ на видни европейски писатели, книгитъ имъ не се превеждаха въ България, а действителнитъ постижения на нашата литература оставаха непознати за чуждия читателъ. Въмѣсто тѣхъ, въ чужбина се предлагаша, предимно съ пропагандна целъ, произведения на любимци на режима, които допълнително изкривяваха представитъ за реалнитъ имена и стойности въ българската литература.

България постепенно се ограждаше съ телени мрежи. Не само въ преносния, но и

въ буквалния смисълъ на думата. Само до преди година нашата страна изглеждаше както огроменъ концлагерь, ограденъ съ бодлива тель отъ останалия свѣтъ. Предаванията на западните радиостанции се заглушаваха, чуждитъ издания не се разрешаваха, контактитъ съ външния свѣтъ бѣха сведени до минимумъ.

Предприетъ бѣ и кръстоносенъ походъ срещу българската емиграция. Жертва на новитъ кръстоносци /превъплощения на сѣщия оня черенъ конникъ/ стана писателятъ Георги Марковъ, убитъ въ Лондонъ отъ дългата ръка на Живковъ. Заглушенъ бѣ единъ честенъ и мъжественъ гласъ и въ сѣщото време бѣ направено сериозно предупреждение: Такава ще бѣде участъта на всѣки, който дръзне да се опълчи срещу режима.

Мнозина отъ културнитъ аташета въ българскитъ посолства въ чужбина бѣха офицери отъ Държавна сигурность и тѣхната задача бѣ не да насърчаватъ, а да ограничаватъ контактитъ ни съ останалия свѣтъ. Ето защо сега прелиствамъ годишницитъ на "Енциклопедия Британика" презъ последното десетилѣтие и откривамъ съ ужасъ, че ние сме се самозаличили отъ културната карта на Европа. Въ десетъ тома мимоходомъ бѣха споменати само трима наши писатели !

И все пакъ, независимо отъ усилията на комуниститъ да я тласнатъ въ задушавашитъ прегръдки на Азия, България е въ Европа. И мнозина български писатели се опитаха съ словото си да спратъ червения валькъ, премазаль нашата душевность.

Историята на българската литература прилича на историята на християнската църква – пълна е съ имена на мъченици. Комунистическитъ власти направиха не малко да продължатъ този тъженъ мартирологъ. И не е истина, че презъ тѣзи години всички наши писатели съ пѣли дитирамби въ прослава на комунистическия режимъ.

Дългъ е списъкътъ на българскитъ забранявани, анатемосвани, инкриминирани и горени книги. Освенъ затвори за писатели, както казва Блага Димитрова, ние имахме доскоро и затворъ за книги и той се намираще въ Сливенъ – уникаленъ приносъ на българскитъ комунисти въ историята на свѣтовната цензура.

Дълги години бѣ табу творчеството на Владимиръ Василевъ, Фани Попова – Мутафова, Чавдаръ Мутафовъ, Йорданъ Стубель.

По различно време бѣха спирани пиеси на Иванъ Радоевъ, Блага Димитрова, Петъръ

Маринковъ, Радой Ралинъ. Трудно виждаха бълъ свѣтъ сценариитъ на Христо Ганевъ и Бинка Желъзкова. А за нашитъ класици отъ миналото рѣдко се спомънаваше.

Окастриани отъ цензурата или направо спирани бѣха книгитъ на нашитъ писатели отъ миналото, както и нѣкои отъ по-ново време. Отъ страната бѣ экстрадиранъ поетътъ Петъръ Маноловъ. Месеци въ следственото управление прекара Николай Колевъ наричанъ "Босия".

Този тъженъ списъкъ може да бѣде продълженъ съ имена на много още писатели и литературни произведения като доказателство за "свободата" на словото въ поробена България.

Бѣхъ свидетелъ на драстиченъ случай на цензура не много отдавна, преди година и половина. Като редакторъ въ в. "Литературенъ фронтъ" предложихъ за печатъ нѣколко великолѣпни стихотворения отъ Първанъ Стефановъ. Между тѣхъ имаше едно, пълно съ гнѣвъ срещу безумното решение на Живковъ да изхвърли отъ страната близо половинъ милионъ етнически турци. Тъкмо по това време бѣ дошълъ новъ главенъ редакторъ - Никола Инджовъ. Той веднага свали стихотворението и категорично размаха прѣстъ: "Момче, другъ пътъ внимавай какво предлагашъ !"

Все пакъ съдбата ми се усмихна. За кратко време имахъ за началникъ може би последниятъ български цензоръ.

Любомиръ Николовъ

Н О В И К Н И Г И

Изъ моитъ спомени-Стефанъ Стамболовъ отъ Султана Рачо Петрова, 180 стр. 20 дол. Книгата е изпъстрена съ епизоди отъ най-големиятъ български държавникъ следъ Освобождението, който не пожали живота си за Независимостта на България.

Пусна се въ продажба ТРЕТО издание на книгата "Кой спаси евреите в България" отъ Д. Загорски - кратъкъ прегледъ на събитията въ България презъ периода 1938 до 1948 год. Съ коментаръ отъ писатели въ Тель Авивъ и софийската преса сладъ падането на Живковия режимъ. Книгата може да се достави срещу 10 долара отъ книгоиздателство: D. Zagorsky - P.O.Box 2836 - LA MESA - CALIFORNIA, 91943 - USA.

Л и с т а отъ

Ч И Т А Т Е Л И

З а щ о с е п р е м ъ л ч а в а ?

Имахъ щастието да прочета много отъ броевете на "Борба" презъ Май 1990 г. когато гостувахъ в Канада на моя добър приятел отъ 1942 г. д-р Ангел Тодоровъ.

Сега в ръцете ми е последниятъ брой на "Борба" № 1 отъ 1991 година. Чета го съ голяма радост и напрежение и тръпки ме побиватъ по тялото и сълзи пълнятъ очите ми отъ радост. Защото в него намирамъ всички мои идеи и мисли отъ 55 години насам. Идеи, за които сме се борили, страдали, лежали по затворите и лагерите, но ни за моментъ не е угасвала любовта ми къмъ България и ненавистта ми срещу комунизма.

И всички вие, които издавате това хубаво списание и го четете сте мъченици за майка България, преминали презъ телени мрежи, граници, преплували реки и морета за да се борите за националните идеали като емигранти ето вече 45 години !

Преломътъ, който стана в България на 10 ноември 1989 г. даде свобода на словото, на печата и сдруженията. Оформи се сдружения, партии и съюзи, които в последствие се обединиха в СДС /Съюз на демократичните сили/. И подъ тяхно име се водеше опозиционната борба за парламентарни и общински избори презъ 1990 г. Неуспехътъ между другото се дължеше, че не приеха в редовете си други родолюбиви и патриотични организации, като БДФ /Български Демократичен Фронтъ/, национални демократи, либерали и др. Не им позволиха да говорятъ нито по радиото, нито по телевизията.

БЗНС "Н. Петков" започна борбата срещу комунизма презъ 1945 година, тъй като до тогава бяха в ОФ. По същия път и начинъ започнаха борбата и социал демократите - бивши съюзници на ОФ.

По дебатите в великото народно събрание или по писанията във пресата, никогата и никъде не се споменава, че мнозинството отъ нашата младеж, организирано в националните легиони отъ 1931 година е започнало и води борба противъ комунизма в България ! Не се споменава нищо за много избитите легионери следъ 9 септември 1944, за осъдените отъ народната касапница наречена "Народенъ съдъ" нито за въдворяването им в концлагери.

Не се споменава нищо и за многото легионерски конспирации, за Горяни, за военните конспирации и на други националисти. Не се говори и за стотиците храбреци, които с риск на живота си емигрираха в свободния свят и ето вече 45 години са емигранти на хиляди километра от Родината си, но запазиха високия си патриотичен дух и голямата си и гореща любов към България!

Нищо не се говори за безмилостната кланница на интелигенцията, честните и родолюбиви българи чрез т.н. "Народен съд", чрез който бяха осъдени и ликвидирани както следва:

Нюрнберг	-	Български "Народен съд"	
12		Осъдени на смърт	2730
3		Доживотен затвор	1305
24		Подсъдими общо	11122

Общо взето от тая справка излиза, че вината на България в сравнение с Германия е около 10.000 пъти по-голяма и в малката ни страна са били събрани злодеите на цялото човечество от Калигула насам!!!

Ако комунистите фалшифицираха цялата наша история и всички събития след 9 септември 1944 г., защо е необходимо и сега геройските дела, мъки и страдания в името на България от националните легионери да бъдат премятчавани?!

Сега, когато се води борбата, както казва Иван Дочев "Да бъдем или да не бъдем" в предстоящите парламентарни избори и такива за местни органи през 1991 г. би трябвало всички българи, антикомунисти да се обединим под едно знаме, знамето на нашата Родина, за да нанесем последния удар на кървавия комунизъм в България!

Атанас Ил. Личев - член на Б.Д.Ф.
от Бяла черква - Вел.Търновско
живуц в Дряново, Ловешко

*

Драги Редактори,

Приемете моите сърдечни поздравии и дръжте добре кормилото. Борбата трябва да се води по единъ или другъ начинъ отъ помладитъ. Ние вече преминаваме въ запаса, това бѣха тежки емигрантски години отъ 1945 до сега. Моля приемете моята помощ отъ 50 долара. Ура напредъ

Съ поздравъ Желъзко Гочевъ

Драги читатели,

Искам да се обърна към всички българи, живущи в емиграция. В никакъв случай не трябва да се допуска отново бездарници да управляват ирешават съдбините на Отецеството ни. На всички е ясно, че комунизмът си отива безвъзвратно. Сега обаче от изключителна важност е това кой ще управлява България. Тези които сега са се нагърбили да изпълняват тази задача ни покажа многократно, че не могат да се справят с това. Само с речи и обещания България ще затъне повече, но и дума не може да става за някакво стабилизиране. Затова сега повече от всякога всички български емигранти на които не е безразлично съдбата на България, трябва да се мобилизират и активизират. Списания като "Борба" и други трябва да се разпространяват свободно в България, а не да се гледа на тях като антибългарски, както за съжаление е в момента. Българският народ има нужда от истинска и вярна информация, а не от лъжи и заблуди каквито не са рядкост в българските вестници. А на нас не ни остава нищо друго, освен да очакваме новите избори, които трябва да станат съответно през февруари и март, но бяха отменени, а кога ще бъдат никои не може да каже точно.

Ваш Хари Петров

*

У В А Ж А Е М Л   Р Е Д А К Ц И Я

В продължение на четири години във Виена четях Вашето списание "Борба", за което излишно е да казвам, че бях възхищен. Благодарение на такива българи като Вас доживяхме Възкресението на измъчена и окрадена България. Зная, че това е още началото, но Бог е с нас и в скоро време ще настъпи истинска демокрация, разбира се без комунисти в управлението. Лично аз съм за монархия, тъй като смятам тази форма на управление най-подходяща за България, имайки предвид душевността на българина.

Искрено, от душа и сърце желая на всички Вас весело посрещане на Рождественските празници и щастливи дни през Новата 1991 година.

Божието благословение да бъде над Вас и Вашите семейства!

Протоиерей Иван Д. Георгиев, Пловдив

Първо искам да благодаря за вниманието с което съм удостоен. Вече е в ръцете ми януарския брой на списание "Борба" и с голямо вълнение и радост го прочетох на един дъх.

След умишленото заблуждение на комунистическото образование, "Борба" за мен се явява като една нова история на преди-комунистическа България.

Роден съм в годините на Живковото дерибейство и през ум не ми е минавало, че нещата ще се променят. Но сме свидетели, че благодарение на Вас (прокудените от "родното" партийно ръководство) радатели за демокрация, обстановката в страната се разведрява.

Комунизмът агонизира, но все още е жив. За това аз желая да се вляе в редовете на БНФ и с каквото мога да помогна за окончателното рухване на червеното туловище.

Нека бъдем живи и видим България весела и усмихната, като всички демократични страни.

Нека и помогнем да се излекува от комуно-социалистическата холера.

Бог да Ви пази, съидейници !

Януари 23, 1991 Чикаго. Ваш Ст. Райков

*

Поздрав от Родината - от онова кътче земя, което носи името България.

В тези тържествени дни на свободно чествуване Рождество Христово и настъпващата 1991 година, моля редакционния екип на сп. "Борба" и ръководството на Българския Национален Фронт в изгнание да приемете моите благопожелания за крепко здраве, дълголетие и скорошно завръщане в Родината.

Вашата борба е и наша !

Родината ви чака, за да изградим с общи сили благоденствието на изстрадалия ни народ.

На председателя на Фронта г-н Иван Дочев - мой стар идеен другар, желая също здраве и дълголетие.

Нямам основания да се крия зад анонимност !

Последния брой на сп. "Борба" получих през месец юни. Очаквам нови броеве.

Бог да пази Царя и България.

С поздрав: Г. Спасов, гр. Белово област Пловдивска, ул. "Алабак" 21 България

Сърдечно ви благодаря за януарската книжка на "Борба", която получих вчера. В България се появиха вече доста вестници и списания от верни на нашата идея хора, но "Борба" си остава най-доброто. За мен ще бъде чест, ако прецените, че бих могъл да ви бъда полезен в общата борба. От 1978 година съм се обрекъл на тази дейност, когато от ученическата скамейка ме вкараха в затвора заради антикомунистическа пропаганда /разпространяване на позиви/ и ще продължа докато съм жив.

И ако тук имаме нужда от нещо, то е всички да ни чуят, да можем свободно да осъществяваме духовна връзка с наши съмишленици от цял свят, да можем свободно да изповядваме своите идеи, своя светоглед. Шоколадите, хвърляни от камиони ги считаме за позор, лекарствата отиват на битпазара, а лъвският пай от храните заминава за и без това претъпканите хладилници на пребоядисани и непребоядисани червени. Братя българи пращайте литература, а не долари, с които някои си основават частни фирми, пращайте идеи и знания, а не храни, изземвани за "изследвания" в промишлени количества.

Вие, които и за миг не сте преставали да се борите с червената чума трябва да знаете, че борбата не само не е завършила, но едва сега започва. Имам огромно желание да осъществим една жива връзка, защото нашите идеи и нашата борба съвпадат. А на г-н Дочев желая да бъде все така нашият лидер още толкова години, колкото е водил борбата срещу комунистите както в миналото в Родината, така и зад границата от Свръбдния свят, чрез Българския Национален Фронт.

За социално справедлива и национално могъща България !

С искрено уважение - Ангел Грънчаров

*

23. Януари 1991 - Вул Айдахо.

Получих "Борба", брой 1. Много ви благодаря ! Десет години, както съм в Америка, за първи път чета българско списание. На мен много ми хареса и всичко в него е правилно изложено.

Да живее СВОБОДНА и ДЕМОКРАТИЧЕСКА БЪЛГАРИЯ !

Изпращам скромната сума от 10 долара

С поздрав Г. К.

НУЖНИ СА ГАРАНЦИИ

Ние българските емигранти в Канада следим с жив интерес политическия живот в България. За икономиката на страната сега са нужни гаранции за развитието на частният сектор. Развитието на строителството, селското стопанство, промишлеността, услугите, туризма, транспорта и пр. на базата на свободната конкуренция ще отворят вратите на благоденствието и ще напълнят българският пазар от стока. Западните фирми изчакват, защото нямат гаранции от сегашното правителство и се страхуват от не стабилната политическа обстановка. Дефакто старите управници с малки изключения са още на власт и ако те искат да докажат на дело, че са скъсали със старият политически строй, трябва да не протакат гласуването на радикални закони, гарантиращи вноса на западни капитали от така нужната валута за страната.

Много от емигрантите, които се чувствуват все още българи, ще се завърнат в България при благоприятна политическа обстановка разбира се. Техните капитали и техният опит в бизнеса ще окажат голяма помощ, както финансова, така и делова. Те ще покажат как се работи в условията на пазарната икономика и на конкуренцията.

Мнението на политическата емиграция е, че за да тръгне страната по капиталистически път на развитие и за да има демокрация, трябва правителството на БСП да да слезе от политическата сцена. Това е единствената гаранция, която ще убеди запада в необратимостта на политическият път, който България е поела.

Господа социалисти, трябва да си отидете ! Само така ще помогнете на България да излезе от Третата национална катастрофа, в която я вкарахте вие - комунистите.
Торонто Стефан Александров

ТЪРСЯТЪ СЕ

Минко Йордановъ Миневъ, род. 1930 г. в с. Вехтово. Емигриралъ 1951. Последенъ адресъ: "Гросо" - Бразилия.

Умоляваме ако нъкой знае нъщо за горното лице да събщи на редакцията "Борба" Търси го майка му.

Една сестра търси отъ 10 години своя братъ Димитъръ П. Долевъ. Ако нъкой знае нъщо за него молимъ да пише на адресъ: Дора Петрова Долева, бул. Москва 111 ап.12 4003 - Пловдивъ - България

† СКРЪБНИ ВЕСТИ

На 5 Мартъ 1991 г. почина въ Холандия г-нь ПЕТЪРЪ ЦАНКОВЪ

Членъ отъ Управителния Съветъ на Б.Н.Ф. и Представителъ на Организацията въ Холандия отъ 30 години.

Покойниятъ е роденъ въ България презъ 1920 година. Тамъ завършва образованието си, служи въ българската армия и по-късно стана офицеръ отъ полицията до 9. Септември 1944 год., когато бѣ принуденъ поради червения тероръ да напусне Родината.

Той изпълни достойно своя дългъ къмъ нашия народъ и Отечество, както въ България преди, така и следъ това въ емиграция. Смертъта на Петъръ Цанковъ е голяма загуба за Б.Н.Ф.

Богъ да го прости и вѣчна да бжде паметъта му.

Б.Н.Ф.

Презъ месецъ Февруарий 1991 г. почина въ Ню Йоркъ

Г-нь ПЕТКО КОМИТОВЪ

Членъ на Б.Н.Ф. и анти-комунистъ, посветилъ живота си въ служба на Родината.

Богъ да го прости и вѣчна да бжде паметъта му.

Б.Н.Ф. - Клонъ Ню Йоркъ

На 3 Априлъ 1991 г. почина въ градъ Брамтгонъ, Канада

Г-нь НИКОЛА ГУРСОВЪ

роденъ на 22 Декември 1922 г. въ с. Янтра, Търновско.

"Майорътъ", както Никола бѣ известенъ между своитъ приятели, напусна поробената Родина презъ 1947 год. Отъ Австрия емигрира за Канада въ 1950, където се включва въ редоветъ на БНФ и взима най-дейно участие въ борбата срещу комунизма.

Погребението на нашия скъпъ и уважаванъ приятелъ стана на 6 Априлъ. Изказваме най-искрени съболезнования на сестра му Мария и племеница Илияна.

Богъ да го прости !

ЖЕРТВИ на КОМУНИСТИЧЕСКИЯ ТЕРОРЪ

Братя,

Правописа на оригинала запазень

Обръщам се към Вас така, защото смятам това обръщение за най-достойно. Напоследък ми попаднаха два броя от списание "Борба" за което само бях слушал да говорят. Безкрайно съм благодарен за удоволствието, което ми доставихте чрез тях.

Виждам, че има българи които да мислят за нас, които сме жертви, в един или друг смисъл, на комунизма. Благодаря Ви за всичко което правите, за нас - потомците на избитите без съд и присъда, на загиналите в комунистическите лагери и затвори, но преди всичко за увековечаване паметта на самите жертви, истинските.

Приложено към настоящето изпращам сведение за избитите без съд и присъда от бившата Трънска околия. Считайте приложените данни за достоверни. В тях ще видите също така имената на истинските убийци - нека бъдат предадени на вечно проклятие.

Но освен низвергнати те трябва да бъдат предадени на съд. В настоящия момент се правят опити този вид престъпления - избабване на невинни хора без съд и присъда - да бъдат квалифицирани като обикновенни убийства и следователно покрити с давностния срок от 20 години. С други думи, никакво наказание за убийците. Ние смегаем, че тези убийства по своя мащаб, организация и жестокост са престъпления срещу човечеството за които дори по комунистическия Наказателен кодекс НЯМА ДАВНОСТ. Ние Ви умоляваме да направите всичко възможно за оказване действителен натиск върху българското правосъдие по въпроса за квалификацията на тези престъпления, мобилизирайки световното обществено мнение, международни организации и всички честни хора, които могат да помогнат.

Главната прокуратура на Република България възлага на Мин. на вътрешните работи издирването на убитите и убийците. Какъв абсурд - типичен пример за комунистическа демагогия. Убийците да издирват убийците. Това е опит да се приключи завинаги с един досега висящ въпрос уж разгледан и разгънат от "безпартийна" прокуратура и "деполитизирано" МВР. Какъв цинизъм! Документи за избитите без съд и присъда комунистите не са оставили никъде. Затова ние, потомците на жертвите, макар че от нас никой не иска съдействие, ние ще изпращаме от всички краища на страната данни за убитите и убийците до Главната прокуратура. Вече имаме създаден съюз на-

речен "ИСТИНА", чиято задача е издирване, установяване на всички злодеяния на комунизма. Наш председател е достопочтенния и уважаван проф. д-р Георги Марков. Ние ще се борим със всички възможни легални средства за да може да възтържествува истината. Ние не искаме отмъщение и разправа, искаме правосъдие и справедливост. Помогнете ни, братя. Хилядите жертви очакват мир за душите си.

Изпращам това писмо с помощта на чужденци, за да бъде сигурен, че то ще достигне до Вас. Комунистите си отидоха завинаги, но тяхната номенклатура по места все още е силна.

Може да използвате това мое писмо както пожелаете, също и приложените данни, името и адреса ми. Приемете моето искрено уважение и благодарност.

БОГ ДА ПАЗИ БЪЛГАРИЯ !

Този списък съдържа само имената на убитите, за които разполагаме с неопровержими данни и със все още живи свидетели, чиито имена и адреси ще представим в хода на евентуално съдебно разследване. В него не фигурират имената на безследно изчезналите, избитите от така наречения "народен съд" и загиналите в концлагерите и затворите.

Всички убийства в бившата Търновска околия са извършени по предварително съставени от комунистите списъци. Набелязаните жертви са избити в три последователни дни: 4, 5, 6 октомври 1944 г. Една част от убитите /тези на 4 октомври/ са били арестувани няколко дена преди тази дата и затворени в околийското управление на милицията гр. Трън. Убитите на 5 и 6 октомври са взети от домовете им. И в трите дена жертвите са откарвани на различни места с камион собственост на Петър Лазаров от с. Филиповци, Трънско но каран от неговия помощник Сава Симов от с. Ездимирици, Трънско. Сава Симов живее понастоящем в град Трън.

Убити на 4 октомври 1944 г.

На тази дата са убити в местността Секирица по пътя за с. Врабча, Трънско откараните там с камион 10-12 души. Разполагаме с данни само за трима, като разследването ни продължава.

1. Драгомир Йосифов Тодоров - съдият е известне като Бела Попстоянов, 49 годишен старши стражар.

2. Драгоман Таков Пеев

3. Стоян Гогов - 25 г. чиновник в полицията гр. Трън. И тримата са от гр. Трън.

О Ф И Ц И А Л Н О С Ъ О Б Щ Е Н И Е

По решение на Екзекутивния Бордъ на Ц.У.С. на Б.Н.Ф. – докторъ Николай Алтънковъ се ИЗКЛЮЧВА отъ Организацията на Българския Националенъ Фронтъ, Инкр. за предприета отъ него разколническа и рушителна дейностъ, която се явява паралелна на тази на инфилтриранитѣ въ опозиционнитѣ партии въ България комунистически елементи.

Членската карта отъ Б.Н.Ф. № 114 на д-ръ Алтънковъ се обявява за невалидна.

Е.Б. на Ц.У.С. на Б.Н.Ф.

Убити на 5 октомври 1944 г.

Двамата братя от с. Зебелски хан – Трънско, убитите в този ден са посочени от Тодор Стойчев Колев от същото село, помагач и доверено лице на криминалния престъпник преди и след 9.9.1944 год. Славчо Трънски, О.З. генерал, член на Ц.К на БКП.

Единият от братята е изведен от кръчмата в селото, а другият от дома му. Откарани от Христо Тодоров от с. Глоговица, – Трънско с граждански и униформен милиционер. Убити по особено жесток начин в местността Букова падина край Трън. Намерени впоследствие от множество свидетели полузаровени със счупен череп, части от тях разнесени от кучета – нямат гроб. Освен споменатия по-горе Христо Тодоров – дълги години кмет на гр. Трън след 9.9.1944 год., имената на другите убийци не са известни. Убитите са:

1. Борис Васев Стефанов – 44 г., юрист, бивш член на Демократическата партия и околийски управител в гр. Трън – 1931–32.
2. Рангел Васев Стефанов – 48 г., шофьор, собственик на акционерно д-во "Ерма" за автомобилен транспорт.

Убити на 6 октомври 1944 г.

На този ден са убити шест души от гр. Трън, намерени по-късно полузаровени с завързани отзад ръце в местността Шойлин чифлик край град Трън. Според свидетелите жертвите са убити с колове, кирки и други остри предмети. Убийците не са известни.

1. Тодор Котев Радев – 48 г. чиновник в Храноизнос гр. Трън.
2. Александър Гюров Попов – 64 г. книжар
3. Тодор Божков Пеев – 24 г. летец.
4. Славчо Рангелов Митов – 22 г. токущо завършил техническо училище радиотехн.
5. Кирил Христов Попантонов – търговец.
6. Стоил Китанов /Китин/.

Главните виновници за всички убийства извършени в Трънска околия са:

1. Стоян Гюров Иванов от с. Радово, Трънско. Понастоящем живее в гр. София, улица Антон Иванов № 25. По време на убийствата е бил първи секретар на околийския коми-

тет на БКП в Трън. По-късно зам. министър на МВР, посланик в Москва и чл. на ЦК. БКП

2. Иван Йорданов Митов от село Радово, Трънско. Понастоящем живее в гр. София, – кв. Красно село, блок 218 вход В. По време на указания период началник на милицията в Трън. След това следовател в Д. С., съветник в българското посолство – Брюксел.

3. Георги Григоров /Вецко/ от с. Ездимирци, Трънско. Понастоящем живее в град Трън. Бивш околийски управител в Трън.

4. Славчо Стаменов Савов /Трънски/ от с. Бохова, Трънско. Понастоящем живее в София. Главен вдъхновител и покровител на всички убийци от Трънска околия, главатар на Трънския партизански отряд. Отговорен за убийства на кметове и други лица преди и след 9.9.1944 в Трънския край. О.З. генерал, бивш зам. министър на отбраната и бивш член на Ц.К. на Б.К.П.

От всичко изложено в настоящето сведение, за верността на което се подписвам и поемам отговорност е видно:

1. Всички убийства са извършени планомерно и методично.

2. Всички убийства са извършени по особено жесток начин без употреба на огнестрелно оръжие.

3. Убитите нямат гробове, въпреки че се знаят местата, където са убити. На близките им не е позволено да ги приберат и бидейки всички полузаровени са разнесени от кучета, чакали, лисици...

4. Всички убити са невинни, всички са от търговското и чиновническо съсловие и интелигенцията на Трънска околия.

Безспорно тези убийства по същност представляват престъпления против човечеството, за които няма ДАВНОСТ.

Настоящото изложение в пълния му вид ще бъде представено на Главната прокуратура на Република България в следващите няколко дена. Б.Н.Ф. може да го използва както пожелае упоменавайки всички имена и адреси включително и моето име и адрес:

Петър Борисов Васев
тел. 51–39–82 ул.Тунджа 5 – София 1606

ԵԿՐԵՂ

